

TERMÉSZETFÖLÖTTI:
William Branham élete

Második kötet:

Egy fiatalember kétségbeesésben
(1933 – 1946)

3/3

Írta: Owen Jorgensen

25. fejezet

A m-i-i-i-lltowni csoda

1940

TÖBB HÉTTEL Nail asszony lányának gyógyulása után William Branham ismét az édesanyja házában aludt. Bár már későre járt az idő, mégsem tudott elaludni; ezért felkelt és fel-le járkált a hálósobájában a sötétben, és érezte, hogy egy tompa teher nehezedik a szívére. Azt gondolta: „Talán valaki valahol beteg, és szüksége van, hogy imádkozzak érte.”

Bill letérdelt az ágya mellé és sokáig imádkozott, mégsem jött semmi megkönnyebbülés. Aztán felnézett és egy fehér foltot látott az egyik sarokban, közel ahhoz a helyhez, ahol az anyukája a mosott ruhákat rakta le egy kupacban a székre. Elég furcsa volt azonban, hogy mintha enyhén világított volna. Amikor a fehér folt megindult felé, Bill tudta, hogy az Úr angyala az. Egy kicsi, foszforeszkáló felhőnek látszott. A fehér köd mintha beléhatolt volna, és hirtelen egy árnyas vadonban, séta közben találta magát. Valahonnan messziről egy bárány bégetését hallotta: „*Be-e-e, be-e-e.*” Olyan kétségbeesettnek hallatszott. Bill azt mondta: „Ó, szegény kis jószág. Megnézem, hogy meg tudom-e keresni.” Megindult a kétségbeesett hang irányába, minden fa mögé és bokor alá benézett, kereste, hogy hol lehet a reszkető kis gyapjúcsomó. Ahogy közelebb jutott a hang forrásához, a bégetés egyre hangosabb lett és mintha a hangszíne is megváltozott volna, majdnem emberi hangnak hallatszott. Bill megállt és fülelt. Mintha a báránynak ezt bégette volna: „*M-i-i-i-lltown... M-i-i-i-lltown...*” Aztán a látomás elhagyta őt.

Bill soha nem hallott még Milltown nevű városról, ezért másnap este a gyülekezetben megkérdezte, hogy valaki a gyülekezetből tud-e ilyenről.

George Wright azt mondta: „Én tudok, Branham testvér. Egy kisváros, úgy 35 mérföldre [kb. 56 km] nyugatra innen, nem messze onnan, ahol én lakom.”

Bill azt mondta: „Jövő szombaton elmegyek oda. Valaki ott bajban van.” És elmondta a gyülekezetének a látomást.

„Elviszlek téged.” – ajánlotta fel George Wright.

Úgy tűnt, hogy Milltown egy tipikus kis vidéki, indianai városka. Szombaton a legmozgalmasabb hely a vegyeskereskedés volt a város közepén, ahová a farmerek jártak, hogy elvégezzék a heti bevásárlásukat. A főutcán autózva Bill azt gondolta: „Vajon mit akar tőlem az Úr?” Mivel semmi jobb nem látszott, úgy döntött, hogy elkezd prédikálni a piac sarkán. Bement a boltba, vett magának egy faládát, fejfelé fordította az utcasarkon és rálépett, Bibliával a kezében, és eltervezte, hogy prédikál a járókelőknek. Bár már korábban

százszor is csinált ehhez hasonló utcai evangelizálást Jeffersonville-ben, valamiért nem jutott eszébe semmilyen téma, amiről prédikálhatott volna. Aztán hamarosan nyilvánvalóvá lett, hogy az emberek nem fognak megállni, hogy hallgassák az ő akadozó, rögtönzött prédikációját.

George Wright azt mondta: „Branham testvér, felmegyek a hegyre eladni néhány tojást egy férfinak, akit ismerek arrafelé. El akarsz jönni velem?”

„Akár el is mehetek. Hiszen itt nem haladok semmire.”

A hegy teteje felé elmentek egy nagy, fehér templom mellett. Bill megjegyezte: „Milyen gyönyörű épület!”

„Igen,” – válaszolt George. – „Tudod, kár azért a helyért. Régebben baptista templom volt, de a legutolsó lekipásztor bajba került. Az egész gyülekezet szétszéledt, elmentek másik gyülekezetekbe a városban, és a város vette át az épületet.”

„George testvér, állítsd meg az autót és engedj itt kiszállnom. Érzem, hogy húz engem valami ahhoz az épülethez.”

„Jól van, Bill testvér. Majd visszafelé felveszlek.”

Miután az autó elment, Bill felment a lépcsőkön és megpróbálta kinyitni az ajtót. Zárva volt. Leült a lépcsőkre, összekulcsolta a kezét, meghajtotta a fejét és imádkozott: „Uram, ha be akarsz engedni ebbe a templomba, kérlek, nyisd meg nekem ezeket az ajtókat.” Hamarosan egy férfi ment oda hozzá és azt mondta: „Jó napot. Láttam, hogy itt ül és azon tűnődtem, hogy vajon segíthetek-e valamiben.”

„Nos, én prédikátor vagyok,” – magyarázta Bill, – „és szeretném megnézni ezt a templomot, de zárva az ajtó.”

„Nálam van a kulcs.” – mondta a férfi.

„Köszönöm, Uram!” – suttogta Bill.

Az idegen kinyitotta az ajtót és bekísérte a kis előtéren át a nagy szentélybe, amelyben 400 ember is elfért.

„Kié ez az épület?” – kérdezte Bill.

„A városé, én csak a gondnok vagyok. Csak esküvőkre és temetésekre használjuk.”

„Tarthatnék itt ébredési összejövetelt?”

„A városvezetéssel kell megbeszélnie.”

Amikor George Wright visszatért, ők ketten éppen a polgármester után kutattak, aki azt mondta: „Természetesen, ha tesznek bele egy villanyórát. Most még nincs elektromos áram az épületben.”

„Ó, ez nem lesz probléma,” – mondta Bill. – „Én pont a Közzolgáltatónál dolgozom Jeffersonville-ben. Elhozom a saját villanyórát.”

A következő szombat reggel Bill beszerelte a saját villanyóráját az öreg templomba, és aztán meglátogatta az embereket azon a területen és elmondta nekik, hogy a következő szerdától ébredési összejövetelek várnak rájuk. Az első ember nem volt túl ígéretes. „Hogy van, uram? A nevem Billy Branham.”

„Jó reggelt. Én pedig J— úr vagyok.”

„J— úr, jövő szerda este ébredési összejövetelt fogunk itt tartani a régi fehér templomban a hegyen. Eljön?”

J— úr nagyon kemény tojásnak látszott. „Én csirkéket nevelek és nincs időm gyülekezetbe járni.”

„Hát nem hagyhatná egyedül a csirkéket egy kis időre, hogy eljöjjön az összejövetelre?” – próbálkozott Bill.

„Nézze, maga,” – csattant fel a férfi, – „törődjön a saját dolgával, és én is az enyémmel.”

„Nem akartam megbántani önt, uram.”

Ez így folytatódott a nap hátralévő részében. A legtöbb ember több szívéllyességet tanúsított felé, mint J— úr, de mindenki, akivel beszélt, elutasította az ébredési összejövetel gondolatát. Bill elbátortalanodott volna, ha nem tudta volna, hogy az Úr szava által volt ott. Valahol Milltown-ban Isten egyik báránkjája segítségért bégetett. Mivel a látomás csak nagyon kevés részletet adott neki, pusztán a város nevét, Bill tudta, hogy csak még jobban kell próbálkoznia, amíg meg nem találja azt a szükségben lévő báránkját.

George Wright írt egy hirdetést az ébredési összejövetelről a helyi újságba, és úgy reklámozta a lelkipásztort, mint „egy másik Billy Sunday”-t, ezzel Bill-t a híres baseball sztárhoz hasonlította, akiből evangélista lett, és aki 1935-ben halt meg. Ez a kis trükk működött is volna és el is hozott volna egy kicsi, ám kíváncsi csoportot, csak a hirdetésben szerepelt az „isteni gyógyítás” is, és azt is magában foglalta, hogy Billy Branham tiszteletes imádkozni fog a betegekért. Milltown konzervatív felfogását a hideg is kirázta az ilyen újszerű gondolatoktól. Akkor vasárnap a helyi prédikátorok azt tanácsolták a gyülekezeteiknek, hogy maradjanak távol az ilyen butaságoktól. A helyi Krisztus Gyülekezete még odáig is elment, hogy a tagjait kizárással fenyegette meg, ha el merészelnek menni az összejövetelekre. Ilyen mértékű ellenállás mellett nem volt meglepő, hogy azon a szerda estén négy ember ült a milltown-i baptista templom padsoraiban: George Wright, a felesége, a fia és a lánya. Bill ugyanúgy elmondta a prédikációt, mintha a templom tele lett volna.

Csütörtök este úgy tűnt, hogy megint a szerda fog ismétlődni. Néhány perccel a szolgálat megkezdése előtt, azonban, egy pipás férfi sétált fel a lépcsőn és benézett a nyitott ajtón.

A férfit észrevéve George Wright hátraszaladt és behívta őt. „Nos, Hall úr, örömmel látjuk” – köszöntötte George.

A férfi haja kócos, a ruhája koszos volt és több foga is hiányzott. Kiborította a hamut a pipájából a lépcsőre és a pipát az épület falához kocogtatta.

„Hol van a kis 'Billy Sunday', akivel dicsekedtek? Meg akarom nézni.”

Hall úr beült a hátsó sorba, George pedig visszasétált előre, hogy figyelmeztesse a pásztorát. „Bill testvér, a vidék legkeményebb embere jött most be az ajtón. William Hall-nak hívják. Kőfejtője van fent a hegyen. Ó! Ő egy igazi nagykutya.”

Bill ott ült a székében a szószék mögött, a Bibliáját olvasta. Otthagyta a könyvjelzőjét, ahol éppen járt. „Talán ő az, akit az Úr keres.”

Amint Bill prédikálni kezdett, George Wright a templom hátuljába ment és megkérte Hall urat, hogy jöjjön közelebb.

„Nem köszönöm. Én itt hátul rendezem a dolgokat, maga meg ott elől.”

Mire viszont Bill befejezte a prédikációt, Hall úr nemcsak hogy előrébb ült, hanem ott térdelt a szószék előtt és Istenhez kiáltott, hogy irgalmazzon a lelkének.

Péntek estére pedig egy új William Hall hívott el egy tucat szomszédot és a beosztottjait, hogy jöjjenek vele az ébredési összejövetelre. A szolgálat végén Bill felajánlotta, hogy imádkozik bárkiért, aki beteg. Többen is előrejöttek és meggyógyultak.

Ezt követően Hall úr azt mondta: „Tudod, Branham testvér, ma, amikor beszéltem a többieknek az összejövetelről és hívogattam az embereket, megtudtam, hogy van itt egy kislány, aki hívat téged. A neve Georgie Carter, és TBC-je van – már évek óta. Georgie 23 éves, és ha jól emlékszem, az elmondások szerint 9 éve és 8 hónapja van már ágyhoz kötve. Mostanra már nagyon rosszul néz ki – csupa csont és bőr. Annyira rosszul van, hogy még csak annyi időre sem bírják megemelni, hogy az ágymelegítőt alá tegyék. Azt a kis könyvet olvasgatja, amit te írtál arról, hogy Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, és könyörög, hogy menj el és imádkozz érte.”

Bill előérzete megmondta neki, hogy ez a lány a látomásból ismert bégető báránka. „Mire várunk? Menjünk és imádkozzunk érte.”

„Attól tartok, ez nem lesz olyan könnyű. A szülei a Krisztus Gyülekezetéhez tartoznak, és nem akarják, hogy bármi közük legyen hozzád. Azt gondolják, hogy csaló vagy.”

„Ebben az esetben,” – mondta Bill – „az egészet az Úr elé viszem imádságban.”

A péntek este történt gyógyulások egy darázsfészket kavartak fel az egész városban. Felszínre tört a harag és sok csúfolódó támadt; de néhány emberben mégis ott bujkált a kíváncsiság. Szombat este 30 új arc ült a padokban az öreg fehér templomban, és még egy tucatnyi gyógyulás csak újabb olajat öntött a helyi zűrzavar tüzére. A szolgálat után Hall úr jó hírt hozott Billnek.

„Carterék meggondolták magukat és megengedik, hogy imádkozz ma este a lányukért, de csak akkor, ha egyik szülőnek sem kell ott lennie a háznál, amikor elmész hozzájuk. Szerintem Georgie olyan sokat sírt utánad, hogy remélik, ezzel ő is megelégszik.”

„Gondolom, hogy engedélyt kellett kérniük a pásztoruktól, mielőtt megengedték, hogy elmenjek hozzájuk.” – mondta Bill. „Mindenesetre, induljunk.”

Amit Bill látott, amikor belépett a kis hölgy szobájába, a legmélyebb együttérzést váltotta ki belőle. Betegsége 9 éve alatt Georgie Carter annyira lefogyott, hogy most úgy feküdt az ágyban, mint egy bőrrel bevont csontváz. Olyanok voltak a karjai, mint a seprűnyél. Biztos, hogy nem volt több 25 kg-nál. A feje mellett a lepedőjén ott volt Bill kis könyvének egy példánya, melynek címe *Jézus Krisztus Tegnap, Ma És Örökké Ugyanaz*.

Georgie ajkai mozogtak, de Bill nem hallotta, hogy mit mondott. Odament az ágyához és közelebb hajolt hozzá. Azt suttogta: „Branham testvér, én hittem, hogy eljössz és Jézus meggyógyít engem.”

„Testvérnő, ha megteszi, fogod-e Őt teljes szívből szolgálni?”

Bólintott és nagyon halkán azt ismételte: „Teljes szívből.” Aztán köhögött. Az ápolója egy csészét tartott Georgie szájához, de szegény lány túl gyenge volt, még arra sem volt ereje, hogy köpjön.

Hogy erősítse a hitét, Bill mesélt Georgie-nak Nail asszony lányának gyógyulásáról. Georgie azt kérdezte: „Miért nem teszel nekem is úgy, mint Nail asszony lányának?”

„Testvérnő, az egy látomás volt. Először a látomást kell látnom. Két hét múlva megint itt leszek egy négy napos összejövetel sorozatot tartani Milltown-ban. Talán akkorra Isten már valami pontosabbat mutat. Most imádkozom érted – csak ennyit tehetek. Ha az Úr többet mutat nekem, akkor visszajövök. De hiszem, hogy miután együtt imádkozunk, meg fogsz gyógyulni.”

Amikor két héttel később az öreg Milltown-i Baptista Gyülekezet kapui megnyíltak, Bill kétszer annyi embernek prédikált Jézus Krisztus üdvözítő kegyelméről és gyógyító erejéről, mint eddig. Minden este látta a tömeg növekedését és egyre több megtérőt, ami arra bátorította Billt, hogy vasárnap délután keresztemelési alkalmat tartson.

Szombaton Totem Ford-nál találkoztak a Blue River-en. [Kék folyó – a ford.] Meglepte Bill-t, hogy sokkal többen álltak a folyóparton, mint ahányan bármelyik este is megjelentek az ébredési összejövetelen. Amikor ezt megemlítette William Hall-nak, a férfi elmondta neki, hogy az egyik helyi pásztor bátorította az egész gyülekezetét, hogy jöjjenek el megnézni.

Bill bement a hideg, örvénylő vízbe, amíg a derekáig ért, és hívta az új hívőket, hogy jöjjenek és pecsételjék meg a bizonyágtételüket a keresetséggel. Majdnem 50 ember válaszolt a meghívásra. Bill egyesével megkeresztelte őket az Úr Jézus Krisztus Nevében. Amikor Bill a sorban az utolsó személyhez ért, így imádkozott: „Istenem, ahogy Jánost elküldted megkeresztelni Jézust, Jézus úgy mondta nekünk: *’Menjetek szerte a világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözüli; aki pedig hisz, az el nem kárhozik. És ezek a jelek követik azokat, akik hisznek: az én*

nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak; kígyót fognak; és ha halálos dolgot isznak, nem tesz bennük kárt; kezüket vetik a betegekre és azok meggyógyulnak.”

Ezen a ponton a tömeg elkezdett kiáltozni és kiabálni és rázkódni és tapsolni, mintha Isten Szellemé ment volna egyikről a másikra. Majdnem az összes ember, aki addig száraz ruhában volt, felsorakozott, hogy megkeresztelkedjen, beleértve a pásztort is, aki elhozta a gyülekezetét. Ezek a „frissen megtértek” egyesével mentek be a vízbe – a férfiak öltönyben és nyakkendőben, az asszonyok selyemruhában, szülők a gyermekeikkel. Bill egészen késő délutánig keresztelte az éhező lelkeket. Mire befejezte, a lábai annyira átfáztak és elzsibbadtak, hogy két férfinak kellett kihozni őt a vízből.

George Wright hazavitte Bill-t a saját házába, hogy megvacsorázzon és hagyta Bill-t pihenni az aznap esti szolgálatra. Amikor megérkeztek, még mindig volt egy órájuk a vacsora előtt. Bill azt mondta a barátjának: „Kimegyek az erdőbe imádkozni. Valami nagyon nyomja a szívemet.”

„Rendben,” – mondta George, – „de amikor csengetek a vacsorára hívó csengővel, rögtön gyere, mert sietnünk kell és enni, hogy időben odaérjünk a templomba.”

Bill átgázolt az aljnövényzeten és letérdelt egy sombokor mellett. A nap éppen lenyugvóban volt, az árnyékok megnyúltak. Annak ellenére, hogy a szíven érezte a nyomást, mégsem tudott egykönnyen imádságos lelkületbe kerülni. Hideg volt, és nem tudott kényelmesen elhelyezkedni; a gallyak egyfolytában szurkálták a lábát a nadrágszáron keresztül és azon aggódott, hogy elkésik a gyülekezetből. De mégis kitartóan imádkozott, amíg az imája szárnyra kapott Isten Szellemének szelétől, és Billt is magasan felülemelték az olyan idegesítő kis dolgokon, mint a szurkáló faágak és a hideg. Megszólat a vacsorára hívó csengő, de Bill még mindig nagyon mélyen imádkozott és nem hallotta meg. A csengő egyfolytában csak szólt, de eredmény nélkül. Hamarosan Wright-ék zseblámpákkal kezdték átkutatni az erdőt, kiáltozva a pásztoruk után.

Bill kinyitotta a szemét és megrettent a sárgás fénytől, amely fentről sugárzott rá és a sombokorra. Egy mély hang zúgott fel az erdőben és azt mondta: „*Menj el Carterékhez, és Georgie meggyógyul.*”

Örömeiben felkiáltva Bill gyorsan talpra ugrott és rohant is Wright-ék farmja felé. Ahogy átfutott a mezőn, megkerülte az épületet és egyenesen George Wright karjaiba szaladt.

„Billy testvér, hol voltál? Az emberek kint a dombon téged keresnek. Mama pedig már egy órája akarja tálni neked a vacsorát.”

„Wright testvér, én ma este nem vacsorázom. Georgie Carter teljesen meg fog gyógyulni! Ez ’Így szól az Úr!’”

George Wright szemöldöke olyan magasra húzódott, amilyenre csak tudott. „Úgy érted, hogy fel fog kelni?”

„Teljesen egészséges lesz néhány percen belül, amint odaérek hozzá.”

„Akkor gyere,” – mondta George, – „hozom az autót, amíg te elmondod Mamának, hogy megtaláltunk. Ő majd értesíti a többieket.”

Brace úr is ott volt a háznál. Amikor Bill elmondta neki a jó hírt, el sem hitte. „Mármint az a rakás csont? Mehetek én is, hogy lássam?”

„Hát persze!”

George kiállt az autóval és ők hárman gyorsan vették is az irányt Milltown felé a nyolc mérföldes földúton.

UGYANEKKOR Carter asszony izgatottan járkált a saját házában. Aznap korábban leült a lánya ágyához, míg Georgie alkudozott Istennel. Georgie megígérte Istennek, hogy ha aznap meggyógyul, akkor ő is kimegy Totem Ford-ba és megkeresztelkedik a többiekkel. Amikor a délután csoda nélkül telt el, Georgiet elöntötték az érzelmek, és kimerültségig zokogott. Most Carter asszonyt idegesítette ez az egész helyzet. Bement a konyhába, letérdelt és imádkozott: „Kedves Istenem, könyörülj Georgie-n! Ez a szegény teremtmény ott fekszik, olyan közel a halálhoz; és most idejött ez a csaló és annak mondja magát, ami nem is; és teljesen felzaklatta a gyermekemet. Istenem, irgalmazz!”

Felemelte a fejét és megtörölte a szemét. A lenyugvó nap élénkvörös fénye ragyogott be a konyhaablakon, és Carter asszony egy férfi árnyékát látta meg a falon. Először azt hitte, hogy a férje az, aki jön befelé. De aztán amikor az árnyék odaért hozzá, olyan volt, mint Jézus Krisztus. Carter asszony azt dadogta: „Ki – ki vagy te?”

Az árnyék megfordult és az ajtó felé nézett. Carter asszony is odafordult és megrendült, amikor meglátta, hogy a prédikátor, Billy Branham jön be a házába anélkül, hogy egyáltalán kopogna. Tudta, hogy Branham az, mert látta a képét a kis könyvben, ami úgy felzaklatta a lányát. Branham egy Bibliát fogott a szíve fölé, és még két ember követte: az egyikük egy helyi, George Wright, a másikat pedig nem ismerte. A három férfi elment mellette Georgie szobája felé. De még mielőtt odaértek volna, eltűntek.

Carter asszony a szája elé tartotta a kezét és felsikoltott: „Óh, irgalmazz! Biztosan alszom!” Berohant a lánya szobájába és gyorsan hadarta: „Georgie! Georgie! Nem fogod kitalálni, mi történt. Ott voltam a konyhában, imádkoztam és...”

Ekkor meghallotta, hogy egy autó áll meg a ház előtt. Csapódtak az ajtók. Carter asszony kinézett a nyitott szobaajtón a konyhába, és látta a fiatal Branham tiszteletest bejönni a konyhába, mellkasán a Bibliával. Két férfi jött mögötte. Ez túl sok volt az asszonynak, hogy befogadja. A szemei felakadtak és elájult, úgy terült el a földön, mint ahogy egy zsák liszt eldőlt.

AMIKOR BILL kiszállt az autóból Carterék háza előtt, érezte a teljes bizonyosság okozta lelkesedést egész testében. Mostmár semmi sem állíthatta meg. Látta a látomást. Tudta,

hogyan áll. Amint felment a lépcsőkön a teraszra, olyan volt, mintha a szelleme különvált volna a testétől. Nézte saját magát bemenni az ajtón kopogás nélkül. Ott, az ágyban feküdt a szegény fiatal lány, Georgie Carter, aki vékony volt és összeaszott, mint egy egyiptomi múmia. Az anyukája pedig ott imádkozott az ágya mellett, felnézett rá és aztán elájult. Bill látta magát odasétálni az ágyhoz. Aztán a szelleme újra belépett a testébe.

Letekintett a törékeny lányra a takarók alatt és azt mondta: „Georgie testvérnő, az Úr Jézus Krisztus, akit mindez idő alatt szeretted és akiben bízál, ugyanaz a Jézus találkozott velem ma az erdőben és azt mondta nekem látomás által, hogy meggyógyulsz. Ezért megfogom a kezedet és azt mondom Jézus Krisztus Nevében, állj a lábaidra és gyógyulj meg!”

Megfogva a csontos kis kezét, Bill gyengéden húzta őt. De nem kellett gyengédnek lennie. Georgie felkiáltott, amint a természetfeletti erő átjárta a testét. Ledobta a takaróját és kiugrott a börtönéből olyan élénken, mint egy kislány szokott karácsony reggelén.

Georgie húga szaladt be egy másik szobából, hogy megnézze, mi az a nagy láрма. Meglátta a nővérét, aki már olyan régen ágyhoz volt kötve, látta, amint a szobában táncol, mint egy kis csontváz. A megrázkódtatás egy időre kikapcsolta Georgie húgának a gondolkodását. A haját tépve kiabált és kiszaladt a házból, egyfolytában csak kiabálva: „Valami történt! Valami történt!”

Carter úr éppen az istálló felől jött és egy vödör tejet hozott. Meghallotta a kiáltásokat és a legrosszabbtól tartva eldobta a vödröt és beszaladt a házba. Az előszobában viszont megtorpant és döbbenetesen látta, hogy a lánya, Georgie, ott ül a zongoránál és azt az éneket játssza, amit kislánykorában tanult:

Jézus, tarts keresztednél,
Ott a drága forrás,
Ingyen mindenkinek – egy gyógyító folyam,
Amely a Golgota hegyén fakad.

Később George Wright elautózott a templomhoz, hogy elmondja a várakozó tömegnek, hogy Branham tiszteletes miért nem érkezett meg időben. Mindenki első kézből akarta látni a csodát. Mire odaértek Carterék házához, Georgie a kertben négykézláb mászva szagolta és puszilgatta a virágokat és a fűvet.¹

Érhető módon, másnap este a régi fehér templom zsúfolásig volt emberekkel. Miután a szolgálat véget ért, William Hall azt kérdezte: „Branham testvér, mi a következő terved itt?”

1

Georgie Carter jó egészségben élt 1954-ig, amikor mellrákot állapítottak meg nála. 40 éves volt ekkor. Mire a rákot felfedezték, már áttétjei is voltak, vagyis orvosi szempontból reménytelen volt a gyógyulása. Kétségbeesve kérte meg William Branham-et, hogy ismét imádkozzon érte. Imádkozott is, és Georgie Carter most is meggyógyult. Még 44 évet élt. 1998. március 22-én halt meg, 84 évesen.

„Nem tudom. Nem gondolkoztam tovább, mint az elveszett bárány megtalálásán a látomásban.”

George Wright megjegyezte: „Rossz lenne ezeket az embereket itt hagyni jó sok alapvető Biblia-tanítás nélkül.”

Bill egyetértett. „Gondolom, vissza tudok ide jönni rendszeresen, amíg Isten más valakit nem állít erre a posztra.”

Hall úr, aki később a Milltown-i Baptista Gyülekezet pásztorává lett, egyetértését fejezte ki. „Jó lesz másra is használni ezt a szép régi templomot, mint temetésre. Mostanában úgyis nagyon sok van belőlük. Most hétfőn is lesz egy.”

„Ó, esetleg ismerem? – kérdezte George.

„Azt hiszem, talán ismertétek J— urat.”

George és Bill egymásra néztek. George azt mondta: „Azt hiszem, nem fog már több csirkét nevelni.”

Bill hozzátette: „Kár, hogy nem volt ideje vigyázni a saját lelkére.”

26. Fejezet

Eltévedve a Hurrikán hegyen

1941

A DAL VÉGET ÉRT. Billy Paul lelkesen helyezkedett el a tortája előtt, megtöltve tüdejét annyi levegővel, amennyi csak belefért és addig fújt, amíg mind a hat gyertya ki nem aludt. Boldogságtól sugározva kezdte kibontani az ajándékokat.

William Branham mosolygott, örvendezve azon, hogy fia – hála Meda Broy gondosságának – élvezi születésnapját. Ő sült tortát Billy Paulnak s tervezte meg gondosan az ünnepélyt, azt akarva, hogy ez a nap – 1941. szeptember 13-a, szombat- emlékezetes nap legyen kis gondozottja számára.

Meda ezidáig már majdnem öt éve felügyelt Billy Paul Branham-re minden munkanapon. Számára természetesnek tűnt, hogy születésnapi ünnepséget rendez neki. A környéken azonban nem mindenki nézte ilyen ártatlan módon Bill és Meda helyzetét. Sok fontoskodó rosszindulatú pletykákat terjesztett „a fiatal prédikátorról és a házvezetőnőjéről.”

Bill minden efféle csúnya gyanúsítgatást elutasított Meda jó jellemét illetően, bár érthető volt számára, miért beszélnek így az emberek: Itt volt egy gyönyörű eladósorban lévő fiatal hölgy, aki semmi mást nem kezdett az életével, csak az ő szennyesét mosta, a házat takarította és vigyázott a fiára. Ez tényleg nem volt tisztességes dolog Medával szemben, hogy annyi idejét igénybe vette. Bill elhatározta, hogy a Meda érdekében véget kell vetnie munkájának. Úgy tervezte, hogy valamelyik délután megmondja neki, amikor Billy Paulért megy munka után. De valahányszor alkalma adódott rá, inkább csendben maradt. Hogyan mondja meg ennek a kedves lánynak, aki majdnem öt éve vigyáz a fiára, hogy új gyerekfelügyelő után néz? Nem tudta rávenni magát, hogy ezt tegye vele. De a Meda érdekében, úgy érezte, meg kell tennie valahogy. Medának szabaddá kellett válnia a hozzá fűződő ideiglenes köteléktől, hogy valaki mással életre szóló kapcsolatot tudjon kialakítani.

Végül Bill egy kerülőutat választott. Gondolta, ha majd egy másik nőt hív el randevúra, Meda olyan mérges lesz, hogy azonnal felmond. De nem így történt. Meda egyáltalán nem volt mérges, a szíve tört össze. Napokig sírt.

Bill is szörnyen érezte magát. Olyan nagyra tartotta Medát és azt próbálta tenni, ami számára a legjobb, de mégis mindent csak elrontott. Legalább egy magyarázattal tartozott neki. „Meda, hát nem látod? Túl sok idődet elveszem. Te túl jó lány vagy ahhoz, hogy rám pazarold az életedet.”

„De Bill – én szeretlek téged. Mindig is szerettelek. Sőt, te vagy az egyetlen, akit valaha is szeretni fogok.”

„Igazán értékelem ezt, Meda. Én is szeretlek. De tudod, én úgy fogok élni, mint egy remete. Soha többé nem fogok megnősülni, hát akkor hogyan vehetem el annyi idődet?”

Ez egy olyan érv volt, amit Meda nem tudott elfogadni. Amikor egyedül maradt, ölébe tette becsukott Bibliáját és így imádkozott: „Uram, ha ezt akarod, nem akarok engedetlen lenni... de én mégis szeretem Billt. Nem tudom, mit tegyek. Úr Jézus, segítenél nekem? Még soha nem kértem ezt Tőled egész életemben, Uram, és remélem nem is kell majd soha ezután. De most azt kérem, hogy amikor kinyitom ezt a Bibliát, adnál nekem egy igeverset útmutatóul és vigasztalásul?”

Becsukott szemmel középtájon kinyitotta a Bibliáját és mutató ujjával egy oldal közepére bökött. Aztán megnézte. Ujjával a Malakiás 4. egyik versére mutatott: *„Íme, elküldöm nektek Illést a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja...”*

„Elég különös igevers vigasztalásra,” – gondolta. – „Vajon miért...?” Aztán emlékezni kezdett...évekkel ezelőtt épp a folyóparton állt és Bill a vízben keresztelt, amikor az a csillag feltűnt délben. Nem látta a tűzgolyót, mert szeme csukva volt az imádság alatt, de soha nem tudta elfelejteni hangját, mely azt mondta: *„Amint Keresztelő János el lett küldve Jézus Krisztus Első Eljövetelének előfutáraként, úgy vagy te elküldve, hogy előfutára légy az Ő Második Eljövetelének.”* Most Méda felismerte, hogy miért adta neki az Úr ezt a bizonyos íráshelyet vigasztalásul. „Íme, elküldöm nektek Illést, a prófétát...” Meda békességgel szívében kelt fel és ment útjára azzal a meggyőződéssel, hogy ő és Bill össze fognak házasodni.

Maga Bill sem állt messze eme következtetéstől. Egy nap, munka után megállt, hogy felvegye fiát a Broy házból. Billy Paul épp homokozott. Bill így szólt: „Billy, gyere haza apával.”

Billy Paul odafordult és azt kérdezte: „Apa, hol van az én otthonom?”

Bill megdöbbsen. Mostanában egy kis lakóhajóban élt, mely kikötve állt a folyón, mivel gyűlölt bérelt házában lenni – olyan üresnek tűnt Hope nélkül. Most hatéves fiára nézett és azt gondolta: „Lehet, ha egyszer majd elektromos székbe kerül, azt mondja nekem – ‘Apa, ha azt tetted volna, amit anya kért tőled és újra megnősültél volna és egy jó otthont teremtettél volna nekem, ahelyett, hogy ponciustól pilátusig vonszoltál volna engem, most nem így lenne.’” Ahogy Bill lesöpörte a homokot fia nadrágjáról, azt gondolta: „Talán Hope-nak igaza volt utolsó óráiban.”

Azon az éjszakán Billt valami felébresztette mély álmából. Csöndben fekvé a sötétben hallgatta, ahogy a hullámok lágyan csapdossák kis lakóhajóját. De volt ott még valami. Talán valaki tényleg ott áll bent, az ajtó mellett? Még a szőr is felállt a hátán félelmében. Aztán Bill mély, zengő hangot hallott, mely így szólt: „Menj és vedd feleségül Meda Broy-t ez év október 23-án!”

WILLIAM BRANHAM és Meda Broy 1941. október 23-án keltek egybe. Bill azt javasolta, hogy a Niagara Vízeséshez menjenek nászútra, majd folytassák keletre az Egyesült Államok északi határán a felső New York-beli Adirondack Hegységig. Bill már többször is járt ezen a vidéken és ismert egy ottani vadórt. Két évvel azelőtt ő és Denton vadőr három medvét lőtt a Hurrikán hegy közelében, fenn, a kanadai határnál. Ha Bill idén ősszel is elmehetne vadászni, remélhetőleg még egy medvét lőne, ami annyi hússal ellátná, hogy kitartson a tél folyamán.

Ez elfogadhatónak tűnt Meda számára. Tudta, milyen szegényen kezdték házasságukat. Segített Billnek szedret szedni esténként, hogy elég pénzt szerezzenek a téli tüzelőre. Egy kis hús sokat lendítene szűkös anyagi helyzetükön.

Bill ezt írta: „Denton úr, idén ősszel is meglátogatom. Újból szeretnék önnel medvére vadászni.”

Denton úr ekképpen válaszolt: „Rendben, Bill, jöjjön csak. Az őrbódéban leszek, a Hurrikán hegy út végén...” és megadta a novemberi dátumot. „Segíthet nekem leszedni a telefonvezetékét, amit tavasszal felkötöttünk, aztán pedig medvére vadászunk.”

Egy tűzoltósági őrtorony állt a Hurrikán hegy tetején. Elmúlt tavasszal Bill segített a vadőrnek ötmérföldnyi telefonvezeték rögzítésében az ösvény mentén, amely e kilátót az őrbódéval kötötte össze az út végén. Legalább egy napig tartana feltekerni azt a vezetékét télre, mégis ez Bill számára tisztességes ajánlatnak tűnt cserébe a kiváltságért, hogy egy ilyen remek útikalauzzal vadászhat.

Bill, Meda és Billy Paul pár nappal korábban érkezett. A vadőr őrbódéja le volt lakatolva, de volt nem messze az ösvény mentén egy fészker, ami megvédte őket a szélről. Bár még nem esett a hó, úgy tűnt, bármikor rákezdhet. Azon az éjszakán a hőmérséklet nulla fok alá süllyedt. Azért, hogy Billy Pault megmentse a fagyhaláltól, Bill és Meda maga közé szorította a fiút alvás közben.

Másnap reggel Bill így szólt: „Tudod, kedvesem, jó lenne, ha a medvén kívül egy szarvast is hazavihetnénk. Ha ma egy kicsit vadászhatnánk, biztosan meglenne a téli húskészletünk.”

A fekete felhőkre pillantva Meda megkérdezte: „Gondolod, elég biztonságos vadőr nélkül nekivágnod? Mi van, ha eltévedsz?”

„Én eltévednék?” Bill ezt szórakoztatónak találta. „Az ki van zárva. Sehol nem tudnék eltévedni. Anyám félig indián, emlékszel? Olyanok az ösztöneim, hogy állandóan tudom, hol járok. Olyan vagyok, mint Harvey nagyapám. Azon kívül, hogy tanító volt, ő volt a legjobb vadász és prémvadász délen.”

Meda beletörődően nézett rá egy „nem-vagyok-benne-biztos” pillantással. „Nos, Bill, ne maradj sokáig! Ne felejtse el, még sosem voltam kinn az erdőben. Nem tudok arról semmit.”

„Két órára itt leszek.” – ígérte meg.

Puskáját vállára vetve gyalog vágott neki az útnak egészen addig, amíg egy korábban kitermelt erdőrészhez ért. A fatuskók és gallyrakások között új ágak sarjadtak öt méteres magasságig. Úgy tűnt, ez ideális lakóhely a szarvasoknak: sok élelem és még több búvóhely. Bill letért az útról és az erdőn keresztül folytatta. Számos szarvasnyomot látott a következő egy órában, de mind hegyes lábujjú volt, ami azt jelentette, hogy szarvastehenekkel van dolga. Neki egy bak kellett.

Miután átkelt egy hegygerincen majd elindult lefelé a szurdok irányába, Bill zajt hallott a bokorból. Némán megállt, akár egy farönk és figyelt. Tisztán hallotta, amint négy láb alatt ropog a száraz tűlevél – nem paták voltak, hanem párnázott mancsok. Ekkor az állat hirtelen nekiiramodott. Bill egy hatalmas pumát pillantott meg amint éppen a bozót felé vette az irányt. Fegyverével épp célozni készült, de a nagymacska túl gyors volt. Olyan hamar elillant, hogy Billnek ideje sem volt lőni.

Bill egy mérföldön át üldözte a pumát a szurdok felé. Egy ideig hallotta, amint átverek teszi magát a sűrű aljnövényzeten. Hamarosan, azonban a nagymacska olyannyira eliszkolt, hogy Billnek vissza kellett térnie nyomkereső képességéhez, lábnyomok és hajlott gallyak után kutatva. Végül a puma egy óriási fára mászott fel, ahol ravasz módon a fák tetején haladt tovább. Bill elvesztette a nyomát és feladta.

Visszaindult felfelé a szurdokból, azonban megtorpant, amikor orrát egy hím medve árulkodó szaga csapta meg. Izgalommal telve mászott a széljárta meredek szurdokfalon, a hegygerincen át le a túlsó oldalán. Többször is elvesztette a szagot, de később újra ráakadt. A táj simává vált. Bill tovább sétált a terepet kutatva hátha talál egy feldúlt hangyabolyt vagy fán lévő karomnyomokat. Átkelt egy hegytetőn, majd leereszkedett egy sekély vízmosáson. Amikor az aljához ért, a szag elárulta, hogy a zsákmány már közel van. Bill addig kutatott a sziklák és repedések között, amíg megtalálta a medve barlangját. Ez nem lehet tévedés: a bűztől még a szeme is könnyezett. Óvatosan megközelítette a sötét nyílást, fegyvere lövésre készen. A szűk barlangot üresen találta.

Bill az órájára nézett. A mutató fél egynél járt. Hamarosan vissza kell fordulnia, ha meg akarja tartani a Medának tett ígéretét. Nem bánta, hogy abba kell hagynia a vadászatot. Most, hogy ismeri a medve lakhelyét, bármikor visszajöhet, amikor ő és Denton úr befejezik a telefonkábel bontását a Hurrikán hegyen.

Alig indult el felfelé a vízmosáson, amikor meglátott egy mozgó bokrot a szurdokban. „Ott van,” – gondolta Bill. Egy töltényt rakott a tárba és csöndesen várt. Medve helyett egy fenséges szarvas bak lépett elő. Bill célzott, majd meghúzta a ravaszt. A szarvas holtan esett össze.

Mire Bill vérét vette és kibelezte a zsákmányt, már elmúlt egy óra. A szarvast hátsó lábainál fogva egy fára kötötte fel, majd sietve indult felfelé a szurdokból amilyen gyorsan csak az aljnövényzet engedte. Észrevette, hogy felhőtakaró ereszkedik a tájra. A Hurrikán

hegyre fátyol borult. Azt gondolta: „Sietnem kell. Közeledik a vihar.” Tudta, ha jön a köd, nem találja majd meg tájékozódási pontját.

Harminc percig futott, állandóan azt a helyet kutatva, ami a szurdokba vezette. Pihenésképp megállt, előhúzta zsebkendőjét zsebéből és letörölte arcáról az izzadságot. „Húha, ez aztán messze volt,” – gondolta. – „Nem hittem, hogy ilyen messzire jöttem.”

Újra futni kezdett. Pár perc múlva elképedve torpant meg: ott függött a szarvas!

„Hát, mit csináltam?” – motyogta. – „Valahol elvétettem a kanyart. De hát hogyan fordultam vissza, hogy idejutottam?”

Újból elindult, azt gondolva: „Most jó lesz. Csak nem figyeltem eléggé.” Szaporán lépkedve figyelmesen kereste a helyet, ahol leereszkedett a meredek lejtőn. A felhők már a fák fölött jártak. Egyre nehezebb volt felismerni bármit. Negyven perc után kijutott egy helyre, mely ismerősnek tűnt. A következő percben rájött, hogy miért. Ott volt a szarvas, ami a fán függött.

Ahogy Bill harmadjára is nekiindult, azt gondolta: „Nem csinálhatom meg ugyanazt a hibát egymás után háromszor.” De egy órával később újra ott találta magát a szarvasánál.

Fáradtan és fejvesztve ült le pihenni és erőt gyűjteni. Tudta, mi történik. Az indiánok ezt halálsétának hívják – egy ember eltéved az erdőben és addig bolyong körbe-körbe, amíg kimerülten halálra fagy. Ha Bill egyedül lett volna a hegyekben, nem aggódott volna. Egyszerűen csak visszamenne abba a medvebarlangba és elrejtőzne, amíg a vihar kitombolja magát és a felhő felemelkedik. Ha a tájékozódási pontját megtalálná, egyszerű dolga lenne visszatalálni a fészkerig. De a jelenlegi körülmények között ez a terv lehetetlen volt. Meda még soha életében nem volt erdőben. Tüzet gyújtani sem tudna. Ha Bill nem jut vissza a táborba, ő és Billy Paul könnyen halálra fagyhat az éjszaka alatt. Ezen kívül félne is a sötétben. Mi van, ha meghallja egy állat sikoltását? Talán azt gondolja, Bill az, kimegy megkeresni és ő maga is eltéved? Aztán Billnek eszébe jutott a puma, amint a fészker közelében az erdőben lopózik...

Bill aggodalomtól kétségbe esve ugrott fel és tört át a bozóton. Nemsokára magát megállítva így gondolkodott: „Várj egy percet, William Branham. Mi van veled? Megőrültél?” Egész életében erdei ember volt. Tudta, mi a legnagyobb veszély az efféle helyzetben – egy ember izgalomtól fűtve vakmerően nyomul keresztül az erdőn, amíg tavasszal valaki a csontjaira lel egy szikla tövében. Nagy levegőt vett, hogy megnyugtassa roszkatag idegeit. „Össze kell szednem magam!” – gondolta. – „Igazából nem is tévedtem el. Csak kissé zavarodott vagyok. Minden, amit tennem kell, az, hogy összeszedem magam.”

A köd immár teljesen leszállt és minden idegennek tűnt. S ami még nehezítette a helyzetet, elkezdett havazni. A legrosszabb az volt, hogy a nap épp lemenőben volt és a sötétség gyorsan nőtt. Ha hamarosan nem találja meg a kivezető utat, egyáltalán nem fog kitalálni innen. Éjszaka mind a hárman elpusztulnának.

A higgadtságért folyó harcban Bill így gondolkozott: „Az nem lehet, hogy eltévedtem. Túl jó vadász vagyok ahhoz, hogy eltévedjek. Gondolkozz csak egy percet! Amikor idejöttem, a szél szembe fújt. Ez az: minden, amit tennem kell, a szelet a hátam mögött tartani és kijutok.”

Elindult a széllel ellentétes irányba. Minden, amit maga körül látott, a közeli fák és bokrok homályos körvonala volt ködben és hóban kavargva. Időnként a szeszélyes szél irányt váltott. Hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy a szél, hegycsúcsok között cikázva, nem állja meg a helyét iránytű gyanánt.

Hogy bátorítsa és megnyugtassa magát, Bill ezt mondta hangosan: „Nem tévedtél el. Tudod, hol vagy.”

De a lelkiismerete tudta, hogy ez ámtás. „Billy, tudod, hogy eltévedtél.”

Így válaszolt magának: „Én? Én aztán nem. Én nem tévedhetek el.” Ekkor rábukkant egy óriási fatönkre, amiről tudta, hogy még sosem látta. Remegni kezdett. Izzadtság futott le az arcán. „Semmi szükség, hogy tovább áltasd magad.” – gondolta. – „Eltévedtél. Be kell ismerned!”

Nem a büszkeségére mért csapás fájt. Hanem a rémület, amit a feleségéért és fiáért érzett. „Tényleg eltévedtem.” – mondta magában. – „Nem tudom megkülönböztetni a keletet a nyugattól. Választanom kell egy irányt és egyenesen arra mennem, mert most körbe-körbe járok. Ezért erre fogok menni.”

Vaktában választott egy irányt és elindult nagyon figyelve azt a kevés fát, amit még látott, próbálva egyenes vonalban elsétálni fától fáig. Amint sétált, egy sutogó hangot vélt hallani. *„Az Úr a mi menedékünk és erőnk, valódi segítség a nyomorúságban.”*

Bill azt gondolta: „Kezdek megőrülni. Dolgokat hallok.”

Tovább sétált, küldetésére koncentrálva amennyire csak tudott. Hamarosan újra hallotta, kicsit hangosabban, mint előtte. *„Az Úr a mi menedékünk és erőnk, valódi segítség a nyomorúságban.”* Bill tovább sétált fegyverét vonszolva – annyira fáradtnak érezte magát. Az ismétlődő hang egyre hangosabb lett. *„Az Úr a mi menedékünk és erőnk...”*

Bill megállt és ezt mondta hangosan: „Úr Jézus, eltévedtem. Nincs iránytűm vagy tájékozódási pontom, de Te még mindig az enyém vagy. Uram, nem érdemlem meg, hogy éljek, de kérlek, ne engedd, hogy a feleségem és a fiam meghaljon.”

Aztán újra hallotta a hangot. Nem a képzelete volt, tisztán hallotta szabad füllel: *„Az Úr a mi menedékünk és erőnk, valódi segítség a nyomorúságban.”*

Fegyverét egy fához támasztva, Bill levette a kalapját, a hóra dobta és rátérdelt. Felnézve így imádkozott: „Mennyei Atyám, azt hittem, mindent tudok az erdőkről, de tévedtem. Tudom, hogy rossz felé megyek, de nem tudom, merre forduljak. Olyan hencegő voltam. Megérdemlem, hogy eltévedtem. Itt kellene maradnom napokig és tarajos sült enni, hogy életben maradjak. De, Uram, az én szegény feleségem ártatlan. Ő és a fiam meghalnak ma

este, ha nem jutok ki innen. Atyám, majdnem sötét van és én eltévedtem – teljesen eltévedtem. Kérlek, segíts! Légy az én iránytűm és útmutatóm!”

Felkelve, lerázta a havat a kalapjáról, majd azt mondta: „Uram, én hiszem, hogy az a hang, ami suttogott nekem a Te hangod volt. Hiszem, hogy itt van valahol az Úr egy angyala, aki követ engem ezen az erdőn át. Uram, én útmutatást kértem Tőled. Ez minden, amit tehetek. Erre fogok indulni.”

Ugyanabba az irányba indult el, mint azelőtt. Hirtelen egy kezét érzett a vállán, ami visszahúzta, mintha meg akarná állítani. Ijedten fordította el fejét, hogy megnézzé, ki az. Különös módon senki sem volt ott. De ahogy arra nézett, a köd egy percre eloszlott és maga mögött megpillantotta a Hurrikán hegyet. Az volt a biztonságba vezető út. És ő egyenesen az ellenkező irányba tartott! Most volt elég ideje, hogy megforduljon és betájolja magát a hegyhez, mielőtt a köd újra leszáll.

Kezét felemelve Bill így kiáltott: „Ó, nagy Jehova Isten, olyan közel vagy hozzám, hogy Kezed a vállamra tetted. Te igazán az én segítségem vagy a nyomorúságban.”

Bill átverekedte magát a ködös alkonyaton amilyen egyenesen csak tudta a Hurrikán hegy irányába minden másodpercben vigyázva nehogy eltévedsse az irányt. Az erdőre éjszaka borult. Bill séta közben egyik kezét végig a levegőben tartotta, keresve a telefonvezetékét, amely öt mérföldön át fától fáig futott a hegyoldalban. Ha csak elkaphatná az egyik ilyen vezetékét, követhetné lefelé egészen a fészorig. Ha nem találja meg, ő, a felesége és a fia mind meghalnak.

A következő három órában tartotta az irányt, ami néha kisebb meredek sziklaszirteken keresztül vezetett. A hózápor hóviharrá változott. Süvített a szél és faágakat tördelt. Bill egyik kezében a fegyverét vitte, a másikat a feje fölött tartotta addig, hogy már a karja olyan súlyos lett, mint egy vadászpuska hordó. Aztán kart cserélt – mindig óvatosan visszalépve pár lépést, mielőtt továbbment volna, nehogy elmulassza a telefonvezetékét váltás közben. Időnként keze hozzáért egy-egy tárgyhoz és azt kiáltotta: „Megvan!” De csak egy faágat fogott meg. Ujjai elgémberedtek a kesztyűben. Olyannyira végül, hogy alig tudta karjait fenn tartani. Mégis egyiket muszáj volt. Három élet függött tőle.

Mostanra az éj olyan feketévé vált, hogy alig látta a havat, ami az arca előtt kavargott. Elbátortalanodott. Mi van, ha egy mély részen haladt át, ahol a vezeték egy gödör fölött ívelt egyik fától a másikig magasabban, mint ő azt kinyújtott karral megérinthette volna? Ha így van, akkor mindannyian halálra vannak ítélve.

A karja valami rugalmasba akadt. Leengedte a kezét, amíg az ujjai egy vékony vezeték köré tekeredtek. Megtalálta! Megmenekült! Mind a hárman megmenekültek!

Bill ledobta a fegyverét, lekapta a kalapját és hálát adott! „Ó, Istenem, micsoda érzés, ha megtalálnak, amikor eltévedek! Hogyan tudnám Neked valaha is eléggé megköszönni? Ennek a vezetéknek a végén ott ül minden, amit ebben az életben kedvesnek tartok – a feleségem

és a fiam. Ez a telefon vezeték lesz az útmutatóm, ami levezet erről a hegyről. A világon semmiért nem fogom elengedni ezt a vezetéket. De valójában, Úr Jézus, Te vagy a vezetőm. És életem hátralevő részében az a szándékom, hogy ragaszkodjak Hozzád, mert tudom, hogy a végén melegség, biztonság és pihenés vár.”

27. Fejezet

A gyilkos bika

1945

A PUSZTÍTÓ háború Európában a vége felé járt, a német hadsereget két oldalról szövetséges erők szorongatták. 1945 januárjában az orosz hadsereg Zhukov tábornok vezetésével előre nyomult az Odera folyóig, Berlintől 60km-rel keletre. Ezután hamarosan, azonban, az orosz gépesített osztag megrekedt a tavaszi sár és kemény német ellenállás mocsarában. Ugyanakkor a nyugati szövetségesek nagy léptekkel haladtak Franciaországon és Belgiumon át, az amerikaiak mélyen behatolva a német kézen lévő területekre. Kora márciusban Patton tábornok harmadik hadserege Koblenz-nél elérte a Rajna folyót. Pár nappal később Hodge tábornok első hadserege elfoglalt egy hidat lentebb, Remagen-nél. Az amerikai tábornokok lelkesen nyomultak, hogy Berlinig verjék az oroszokat, de azt a parancsot kapták, hogy várják be Montgomery tábornok 25 brit osztagát.

Április 25-re az oroszok nemcsak körbezárták Berlint, de az amerikai haderővel is összecsaptak az Elba folyótól keletre 45 mérfölddel. Ekkor a német védelem Olaszországban összeomlott, lehetővé téve a nyugati szövetségeseknek, hogy hamar tovább nyomuljanak az olasz csizma északi részébe. Április 28-án saját népe elfogta és kivégezte az olasz diktátort, Benito Mussolinit, mivel megpróbált elmenekülni a terjeszkedő Szövetségesek elől. A fasizmus meghalt, mint világpolitikai hatalom és a nácizmus is az utolsókat rúgta. A kommunizmus, azonban, tört-zúzott, terjeszkedett és bekebelezett mindent, amit csak elért. Mialatt Berlin utcáin kommunisták és nácik harcoltak, Hitler kinevezte egyik segítőjét, Karl Donitz-ot német államfővé. Majd április 30-án Adolf Hitler csendesesen eltűnt a föld színéről. Donitz azonnal egyoldalú lépéseket tett és megadta magát, amit hivatalosan 1945. május 8-án zártak le. Az európai háború véget ért.

EZEN NAGY fontosságú világesemények közben Bill csak figyelt és csodálkozott – ezek azt jelentették, hogy a hét jövőre vonatkozó látomás közül, amit egymás után látott azon a júniusi reggelen, 1933-ban, három szó szerint bekövetkezett – Mussolini becstelenül halt meg, Hitler titokzatos véget ért és a kommunizmus egyre erősebbé vált, mint domináns politikai hatalom. Kétséggkívül, a többi négy is következik majd Isten saját időzítése szerint. Ez okot adott Billnek arra, hogy személyes jövőjét illetően is derűlátó legyen. Minden bizonnyal az Úrnak van egy bizonyos célja az életével, vagy különben miért ruházna rá a Mindenható egy olyan szokatlan ajándékot?

Billnek minden fellelhető üzemanyagra szüksége volt, hogy az optimizmusa kicsiny tüzét életben tartsa, mivel a természeti életben semmilyen módot nem látott arra, hogy valaha is eléggé kiássa magát a szegénységéből és valami nagyot alkosson Isten országáért. Még mindig három állása volt, ebből kettő fizetség nélkül. Bár mindig híjával volt a pénznek, soha fel sem merült benne, hogy pásztori szolgálataért pénzt fogadjon el. Erre több oka is volt. Először is, a Bibliában olvasottak és a körülötte lévő szolgálók szemrevételezése alapján szolgálata korai szakaszában felismerte, hogy a pénz szeretete lehet az egyik leghalálosabb csapda, amivel egy szolgáló valaha is találkozhat. Bill ezt el akarta kerülni. Másodsorban, bár gyülekezetének néhány tagja 3 dollárt keresett óránként, legtöbbjük olyan szegény, vagy még szegényebb volt, mint ő és Bill nem tudta rávenni magát, hogy ezek a szegény emberek a jelenleginél még nagyobb áldozatot hozzanak. Prédikált azért a tized bibliai alaptanításáról és minden tag jövedelmének tizedét a gyülekezet hátsó részében erre a célra felállított dobozba tette. De ebből a pénzből Bill egy penny-t sem költött magára. Minden a havi kölcsöntörlesztésre ment el s a maradék alig fedezte az épület fenntartását. A harmadik ok kissé büszkeségében és önbizalmában rejlett. Mivel erős volt és munkaképes, azt gondolta: „Miért ne dolgozzak?”

Egyik délután, fizetésosztás után Bill és Meda épp Bill 28 dolláros heti fizetését próbálta beosztani, amit a Közzolgáltatótól kapott. Első a saját tizede volt. Majd Meda kiválasztotta azokat a számlákat, amit muszáj volt befizetni. Akárhogy is osztották be a fennmaradó 25 dollár 20 centet, az képtelen volt fedezni minden sürgős kötelezettségüket. Hiányzott úgy 10 dollár. Bill felvett egy levelet és azt mondta: „Kedvesem, ezt sem tudjuk befizetni.”

„De ezt muszáj befizetni.” – mondta. – „Ó, Bill, mit fogunk tenni?”

Billnek támadt egy ötlete. „Tudod mit, ma a gyülekezetben gyűjtést fogok kérni.”

Meda kezdeti meglepetése után jót szórakozott ezen. „Örömmel nézem majd, ahogy megpróbálsz.”

Azon az estén a dicsőítés után, mielőtt prédikálni kezdett volna, Bill azt mondta: „Rendben, barátaim, ma este – nos, én sajnálom, hogy ezt kell most kénnem...” Meda furcsán nézett rá, tudva, hogy most milyen kényelmetlenül érezheti magát. Bill megpróbált nem ránézni, mivel szavai akadoztak. „Még soha nem tettem ezt... ezek a nehéz idők, tudjátok, és... alig tudunk megélni... ha nektek van egy öt- vagy tízcentesetek és szeretnétek a kalapomba dobni, ahogy azt körbeadjuk... Wiseheart testvér, idejönnél és elvinnéd a kalapomat?”

Wiseheart diakónus előrejött, olyan meglepetten, mint bárki más. Nem mintha ezek az emberek nem szerették volna a pásztorukat, szerették. És persze hajlandóak voltak neki segíteni bárhogyan, ahogy csak tudtak. Mégis az elmúlt 12 évben soha nem történt ilyen.

Wiseheart testvér továbbadta a kalapot az első sorban. Bill nézte, ahogyan Weber asszony belenyúl a kockás köténye zsebébe és kivesz egy kis csatos pénztárcát. Amikor

kihalászott egy ötcentest, Bill szíve mélyre süllyedt, mint az ólomsúly a horgászbót végén, ami leesik a sárba, a tó fenekére. Tudta, ezek kemény idők mindenkinek, nem csak neki. Nem tudta megtenni.

„Várj, Weber testvérnő, nem kell beletenned azt az ötcentest. Nem gondoltam komolyan. Csak ugrattalak mindannyiótokat, hogy meglássam, mit tennétek.”

Most az öreg Wiseheart diakónus még inkább zavarban érezte magát, mint eddig. Azt kérdezte: „Branham testvér, mit tegyek?”

„Csak tedd vissza a kalapom, Wiseheart testvér! Folytatom a szolgálatot.”

Meda eltakarta a száját a kezével és rázta a fejét. Bill a szemeit látva is megmondta, hogy nevet.

John Ryan, Bill régi barátja fentről, északról azon a héten Jeffersonville-ben volt körutazáson. Ez a derék, idős ember elnyűtt biciklijével pedálozott le egészen Michiganből úgy 400 kilométert. De annyi baja volt a biciklijével odaúton, hogy úgy döntött, ott hagyja és stoppolni fog visszaúton hazáig. Jellegzetes nagylelkűségével John Ryan Billnek adta a biciklit, aki rögtön megjavította és kicsinosította egy doboz tízcentes festékkel. Billnek, magának nem igazán volt szüksége biciklire, de azt gondolta, talán el tudja majd adni, hogy egy kis plusz pénzhez jusson, amire szüksége volt.

Bill második, fizetetlen munkája, az Indiana állambeli vadőri állás, olyan szorosan egybeesett a Közzszolgáltatónál végzett munkájával, hogy alig tekintette plusz erőfeszítésnek. Ez szerencse, mivel a telefonvezeték-ellenőri munkája elég megerőltető volt két ember számára is. Egyik fő feladata az Indiana állambeli Közzszolgáltatónál az volt, hogy magas feszültségű villamos távvezetékek mentén járőrözött, amelyek több száz mérföldön keresztül húzódtak a zord indianai erdőségben. Ezen távolság alatt szinte alig vezetett út a közelben, így Bill gyakran találta magát gyalogosan, naponta 45 kilométert túrázva, a hét hat napján – mindössze hatvan centért óránként. Mégis, a pénzen kívül más jutalma is volt. Ez a munka kivitte a városból, abba a vadonba, amit szeretett.

Alkalmanként vadőrként segített egy-egy orvvadászt jó útra téríteni és így védeni a helyi vadvilágot. Ezen kívül gyakran megállt és beszélgetett farmerekkel, akik a mezőn dolgoztak. Rendszerint a téma Istenre terelődött és Billnek alkalma nyílt megosztani velük Jézus Krisztus szeretetét. Néha egy-egy farmer meglágyult és átadta a szívét Jézusnak. Bill azonnal levitte a legközelebbi patakhoz és megkeresztelte őt az Úr nevében. Majd csurom vizes ruhában elbúcsúztak, mindketten örvendezve, ahogy ki-ki visszatért munkájához.

Egyik délután Bill épp az indiana-beli Henryville városa környékén halakat engedett egy patakba a Hal- és Vadgazdálkodás megbízásaként. Ez közel esett egy barátja farmjához, aki tudomása szerint beteg volt. Ezért Bill úgy gondolta, jó lenne meglátogatni és imádkozni azért a férfiért. Mivel a farm csak pár kerítéssel odébb volt, Bill nem vesződött azzal, hogy körbeautózzon az úton. Pisztolytáskáját lecsatolva, fegyverét teherautója első ülésére dobta,

becsapta az ajtót és felmászott az első kerítésre, megfélelvezve arról, hogy a legelő minden sarkában tábla figyelmeztetett: „VESZÉLY! VIGYÁZZ, BIKÁ!”

Bill egy keresztény éneket dudorászott, amint átvágott a füves legelőn. A rét közepén foltként terült el egy csertölgyes – vézna kis fák átlagosan három méter magasak. Bill épp ezekhez közeledett, amikor hirtelen a hatalmas bika felállt és horkantott. Eddig az árnyas tölgyek ágai alatt feküdt csendben, észrevétlenül. Bill azonnal felismerte a benne rejlő veszélyt, mivel ez a bizonyos Guernsey bika messze földön híres volt. Díjnyertes tenyészet címet nyert el a Jeffersonville-hez közeli Burk farmon, de mindvégig nehezen kezelhető vérmérsékletéről adott számot, míg halálosan fel nem öklelte gondozóját és el nem érte, hogy gazdája megszabaduljon tőle. Mivel ilyen díjnyertes bika volt, Burk eladta ennek az embernek Henryville-ből azt remélve, hogy ilyen elszigetelt környezetben nem lesz alkalma újra rossz fát tenni a tűzre.

Bill tudatában volt ennek, de valahogy most megfélelvezett róla. Kétségbeesetten mérlegelni kezdte esélyeit. A tölgy cserjés túl gyenge és ellenkező irányban van. A kerítés is nagyon távoli. Egyedül a fegyvere maradt. Talán le kellene lőnie az állatot, s utána kifizetni a kárt a farmernek, amit okozott.

A gyilkos bika fejét szegte, prüszkölt és a földet kaparta. Hosszú hegyes szarvai valóban úgy néztek ki, mint halálos fegyverek. Bill a fegyveréért nyúlt. Nem volt ott. Aztán eszébe jutott – pisztolytáskáját a teherautója ülésén hagyta!

„Nos, Uram – ha eljött az idő, hogy meghaljak, emberként akarok szembenézni vele.” Válllaival felegyenesedve higgadtan nézett ellenségére. Abban a pillanatban valami hihetetlen dolog történt benne legbelül. Féelme elillant és helyét olyan együttérzésből és megértésből fakadó szeretet váltotta fel, amit még soha nem tapasztalt. Azt gondolta: „Az a szegény bika itt kint feküdt a mezőn és én idejöttem és megzavartam. Nem tehet mást, mint megvédi magát.”

A bika egyre erősebben és gyorsabban prüszkölt, patáival a földet kaparva, sarat dobálva, ahogy a bikák szoktak támadás előtt. Bill így szólt fennhangon: „Bika, sajnálom, hogy megzavartalak téged. Nem akarom, hogy megölj. Én Isten szolgája vagyok, úton egy beteg emberhez, hogy imádkozzam érte. Megfélelveztem azokról a táblákról.”

A bika támadni kezdett, leszegett fejjel, görbe szarvait pontosan a célpontra szegezve. Csodálatos módon, Bill egyáltalán nem érzett félelmet, csakis szeretetet. Azt mondta: „Jézus Krisztus Nevében menj és feküdj le azok alatt a fák alatt!”

A bika továbbra is izomból támadott dühvel telve. Amikor mindössze három méterre volt, mellső lábaival megtorpant és egy porfelhőben megállt. Arcán egy nagyon furcsa kifejezéssel jobbra csapta fejét, aztán újra balra. Majd az állat megfordult és farkát mutatta Billnek. Lassan visszasétált a tölgy cserjésbe, lefeküdt és végignézte, ahogy Bill megtette az út hátralevő részét át a legelőn.

A nap hátralevő részében, és sok más napon is, Bill csak csodálta azt, ami azon a legelőn történt közte és a bika között. A biztos halál markában valahogyan átlépett a saját félelmein hogy megérezze egy másik élet szívdobbanását. Valahogyan megértette a bika sértettségét és együtt érzett az állattal. Pásztorként gyakran túllépett magán másokért gondoskodva és segítséget nyújtva amiben csak tudott. Ez a megtapasztalás azonban valami más volt és valami mélyebb. Életében néhány percre minden félelme elszállt és tökéletes szeretetet érzett.

EBBEN AZ IDŐBEN történt, hogy Bill megtudta, hogy egyik szomszédja, Reed asszony, aki a ház sor végén lakott, tüdőbajban haldoklik. A louisville-i szanatóriumba szállították, hogy megvédjék négy kis gyermekét ettől a felettébb fertőző kórtól. Mivel a tuberkulózis volt az a démon, ami Hope-ot is megölte, Bill mélyen szívében viselte Reed asszony sorsát. Egyszerűen nem tudta kivenni a fejéből – itt egy ilyen fiatal anya, aki olyan sokat szenved és magára kell hagynia azokat a szükségben lévő gyermekeket.

Egyik éjszaka Bill elment a szanatóriumba, hogy imádkozzon érte. Két nappal később, amikor Bill az utcára néző verandáján üldögélt, az Úr látomásban megmutatta neki Reed asszonyt, mint egy ősz hajú nagymamát, aki épp kezet fog felnőtt gyermekeivel. Bill visszament a szanatóriumba és ezt mondta: „Így szól az Úr: 'Élni fogsz'!”

Reed asszony felkiáltott: „Ó, hála az Úrnak!”

Bill azt kérdezte: „Felkelsz-e, hogy bemerítkezz az Úr Jézus Krisztus nevében kérve Őt, hogy elmossa a te vétkeidet?”

Ő így válaszolt: „Bármit megteszek, amit Isten kér tőlem.”

Pár nappal később Bill épp a háza előtti járdán volt és épp a csemegeboltba készült újonnan szerzett biciklijével. Lábát épp csak átlendítette a vázon és már majdnem elhajtott, amikor közvetlen szomszédja odaszólt neki: „Várjon csak egy percet, prédikátor. Hová megy?”

„Jó reggelt, Andrews úr. A csemegeboltba indulok. Hozhatok önnek valamit?”

„Nem. Csak valamit kérdezni akarok öntől.” Hangjába szemrehányás vegyült. „Nem szégyelli magát?”

„Hogy érti ezt?”

„Azt mondja annak a szegény haldokló anyának, hogy életben marad és a családját hazug reményekkel áztatja.”

Bill végre megértette, miről van szó. Andrews úr többnyire egy tisztességes szomszéd volt, de mindig arcátlanul viselkedett Bill Istenbe vetett hitét illetően. Andrews úr Reed úrral dolgozott a városi raktárban és bizonyára tőle hallhatott a látomásról.

„Nos, Andrews úr, ő tényleg élni fog.” – hangsúlyozta Bill.

„Ezrek halnak meg tüdőbajban évente. Miből gondolja, hogy Reed asszony életben marad?”

Bill csak egyetlen módon tudta ezt megmagyarázni. „Mert Jézus azt mondta. Megmutatta nekem látomásban.”

Andrews úr megvetően horkant fel. „Én szégyellném magam az ön helyében, járni-kelni és így megtéveszteni embereket. Tudom, hogy keményen hangzik, de...”

„Az rendben van, Andrews úr. Önnek is megvan a maga elgondolása és nekem is.” Bill biciklire szállt és elhajtott.

Közben, Reed asszony állapota olyan jelentősen javult, hogy az orvosai újból röntgenfelvételt akartak készíteni a tüdejéről. Megdöbbenésükre, a betegség nyomát sem találták testében. Nem volt miért ott tartani őt a szanatóriumban. Telve örömmel és örvendezéssel hazatérhetett otthonába családjához.

Két nappal később Meda így szólt: „Billy, ma hallottam, hogy Andrews asszony nagyon beteg. Át kellene menned meglátogatni.”

„Rendben, átmegyek. Csakhogy vigyáznom kell a férjével. Nem tart túl nagyra engem.”

Bill átment a szomszédba és kopogott. Andrews úr nyitott ajtót. „Jó napot, Andrews úr. Hallottam, hogy a felesége beteg. Segíthetek valamiben?”

„Nézze,” – mondta a szomszéd nyersen, – „van egy jó orvosunk és nincs szükség a segítségére. Csak vakbélgyulladás van. Ki fogjuk vetetni és az majd megold mindent. Nincs itt szükség imára.”

„Andrews úr, nem azt kérdeztem, hogy imádkozhatok-e a feleségéért. Csak fel akartam ajánlani a segítségemet. Talán hozhatok egy kis vacsorát, vagy bevásárolhatok a csemegeboltban, vagy bármi más, amiben segíthetnék.”

„Köszönöm, de nem.” – mondta Andrews úr sértődötten. „Kézben tartjuk a dolgokat.”

„Őszintén remélem.” – mondta Bill. „Ha bármiben segíthetek, csak szóljon.”

A szomszéd morgott valamit és becsapta az ajtót.

Másnap reggel Bill szokás szerint munkába ment. Magasfeszültségű vezetékek mentén járőrözött a Közszolgáltató vállalat megbízásából. Kiszállt a furgonjából, felcsatolta a vadörként viselt pisztolyövét és elindult gyalog az úton. Nem sokat haladt, amikor erős késztetést érzett, hogy megforduljon és hazamenjen. Eső szemerkélt a borús szürke égből, de mégsem volt elég, hogy eltántorítsa a munkától, ezért fittyet hányva a megérzésre tovább sétált. A késztetés újra visszatért, ezúttal sokkal erősebben. Bill visszament a furgonjához és adóvevőn értesítette a felettesét, hogy aznap nem megy dolgozni. Aztán hazahajtott.

Meda meglepve látta, hogy férje a reggel kellős közepén besétál az ajtón. „Miért jöttél vissza?”

„Nem igazán tudom. Az Úr mondta, hogy jöjjek vissza, ezért jöttem.”

Fegyverét a konyhaasztalra tette, szétszedte, majd hozzákezdett az alkatrészek beolajozásához és kifényesítéséhez. Az ablakon keresztül látta, hogy Andrews úr közeledik a házukhoz. Pár pillanat múlva kopogás hallatszott és Andrews úr bekiáltott: „Branham asszony, itthon van a prédikátor?”

Meda, aki épp a konyhapultnál dolgozott, kezeit a kötényébe törölve így válaszolt: „Igen. Jöjjön csak, Andrews úr.”

Szomszédjuk belépett a konyhaajtón, de ábrázata olyan volt, mint egy kivert kutyaé. Szemei duzzadtak és vörösek voltak, orra csorgott. Kalapja ferdén állt. „Jó napot, prédikátor,” mondta bűnbánóan.

„Jó napot, Andrews úr. Üljön csak le!”

Andrews úr leült Bill mellé. Arcának minden mozzanata zavarodottságról árulkodott. „Hallotta, mi történt Andrews asszonnyal?”

„Nem. Mi a baj?”

„Hát, prédikátor,” – folytatta elhaló hangon – „a halálán van.”

„Sajnálattal hallom, Andrews úr. Bár, tudom, van egy jó orvosuk.”

„Igen,” – mondta, miközben kifújta az orrát – „de végül nem vakbélgyulladás volt. Kiderült, hogy egy vérrög az és csak pár órára van a szívetől. A kórházban van most egy specialista Louisville-ből. Azt mondja, ha a vérrög eléri a szívet, meghal.”

„Ó, ez igazán szörnyű,” – mondta Bill. – „Borzasztó ezt hallani. De örülök, hogy egy jó orvos dolgozik az ügyön.”

Andrews úr hebegve-habogva, küszködve ejtette ki a következő szavakat. „Nos... hát... nagyon rosszul van, látja és... hát, arra gondoltam, vajon tudna-e segíteni rajta?”

„Én?” – Kérdezte Bill tenyerét mellkasára vetve. – „Nem vagyok én orvos. Honnan tudnám, mit kell tenni?”

„Hát... tudja, arra gondoltam, talán segíthetne egy kicsit, mint annak az asszonynak itt az utcában, Reed asszonynak.”

„Az nem én voltam,” – szabadkozott Bill. – „Az Úr Jézus volt, aki segített Reed asszonynak. Úgy tudtam, nem hisz Benne.”

Andrews úr vállat vont. „Tudja, egyik nagynéném keresztény volt, aki kint élt a hegyekben. Egyszer tett egy ígéretet Istennek, hogy az év végén 5 dollárt fizet majd egy vándorprédikátornak. Mások szennyesét mosta és próbált félretenni pénzt, de ahogy közeledett az év vége, mégsem sikerült összeszedni. Egy nappal a prédikátor érkezése előtt vett egy darab új szappant öt centért. Állt a mosóteknő előtt és sírt, mert nem tudta megtartani az ígéretét. Könnyeit a kötényével törölte le, majd kezeit a vízbe mártotta és szappanját a deszkához dörzsölte, hogy habot csináljon. Egyszer a szappan különös, csörgő

hangot adott. Amikor megnézte, talált egy arany ötdollárost a szappanhoz ragadva. Így végül meg tudta tartani az Istennek tett ígéretét.”

„Hogy került oda az az aranypénz?” – kérdezte Bill, bár érezte, tudja a választ.

Andrews úr megrázta a fejét. „Nem tudom. Magam is sokat tűnődtem ezen.”

„Én majd megmondom, hogyan. A feltámadott Jézus tette ezt. Az az asszony jó hittel és tiszta szívből tette az ígéretét. Azt gondolta, meg tudja tenni. Isten egyszerűen utat készített számára, hogy betarthassa az ígéretét.”

Andrews úr bólogatott. „Sokat gondolkoztam ezen. Azon is elgondolkodtatott, hogy lehet, hogy mégis van Isten.”

„Andrews úr, *van* Isten.”

A férfi lehajtotta a fejét. „Gondolja, Ő tudna segíteni a feleségemen?”

„Persze, tudom, hogy tud.”

„Imádkozna érte?” – könyörgött.

„Először a lényeges dolgok. Először az ön szívét kell helyretenni. Mi lenne, ha itt letérdelne velem és együtt imádkoznánk?”

„Hát, azt sem tudom, mit mondjak.”

„Majd segítek.”

Tehát hátratolták a székeiket az asztaltól és letérdelve a székek ülésére könyököltek. Bill így vezette: „Mondja ezt a szíve legmélyéről: 'Isten, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz.'”

Tovább imádkoztak, egészen addig, amíg az a keményszívű ateista zokogva hitre jutott Jézus Krisztusban. Aztán Andrews úr szemét megtörölve azt kérdezte: „Nos, prédikátor, most már elmenne a kórházba?”

„Igen, elmegyek.”

Meda is vele ment. Mire a kórházi szobájába értek, Andrews asszony olyan rosszul volt, hogy szemeiből minden szín eltűnt. Arca úgy megduzzadt, hogy alig hasonlított arra az asszonyra, aki annyi éven át a szomszéd házban lakott. Meda sírt, amint meglátta. Bill letérdelt az ágy mellé és így imádkozott: „Kedves Istenem, kérlek, segíts Andrews asszonynak. Mi mind tehetetlenek vagyunk. Az orvos mindent megtett, amit csak tudott, és ő még mindig haldoklik. Jézus, tudjuk, hogy Te feltámadtál a halálból és közöttünk élsz s hatalmad van mindenre. Kérünk téged, irgalmazz ennek a szegény asszonynak és engedd őt élni!”

Bill ott állt még egy rövid ideig, fogva Andrews asszony duzzadt kezét.

„Látsz valamit?” – kérdezte Meda.

„Nem, drágám, nem látok.”

Kimentek a szobából, le a folyosón, hogy megnézzék az újszülötteket az ablakon keresztül a szülészeti osztályon. Aztán visszasétáltak Andrews asszony szobájába. Ahogy Bill átlépte a

küszöböt, látta Andrews asszonyt saját konyhájában, amint épp almás pitét vesz ki a sütőből. Aztán Bill magát is látta, amint háza elülső verandáján ül. Andrews asszony átmegy és nekiadja az egész pitét. Miután szeletekre vágja, Bill kivesz egy szeletet és megeszi. Majd, olyan hamar, mint ahogyan jött, újra a kórházi szobában találta magát. Medához fordulva Bill így szólt: „Drágám, minden rendben lesz. Ne aggódj, Isten meghallgatta az imáinkat.”

Egy ápolónő meghallotta, mit mondott. „Branham Tiszteletes, hogy érti ezt?”

Bill így válaszolt: „Andrews asszony pitét süt majd nekem három nap múlva. Ha ez nem így lesz, abbahagyom a szolgálatomat.”

Hazaérve Andrews úr házába Bill ezt mondta neki: „Így szól az Úr, 'a te feleséged meggyógyul.' Ne aggódjon, Andrews úr.”

„Hogy lehet ilyen biztos ebben?”

„Isten ugyanilyen látomásban szólt Reed asszonyhoz, hogy életben marad és most otthon van és jól érzi magát.” De Bill nem említette az almás pitéről szóló részletet.

Bill és Meda hazamentek. Két óra múlva Andrews úr újra kopogott Bill ajtaján. „Prédikátor, az orvos azt mondja, haldoklik. Halálhörgés kínozza.”

„De az Úr Jézus azt mondta, hogy élni fog.” – válaszolt Bill próbálva vigasztalni őt. – „Nem hiszi, amit önnek mondtam?”

„De igen, prédikátor, el akarom hinni. Mégis, az orvosok szerint nem éli túl a következő órát.”

„Nem számít, mit mondanak az orvosok. Amikor Isten mond valamit, annak meg kell történnie.”

Andrews úr aggodalommal és bizalmatlansággal telve indult a kórházba. Meda emlékezve Andrews asszony szörnyű állapotára ezt kérdezte férjétől: „Bill, mit gondolsz valójában?”

„Ne aggódj amiatt! Isten azt mondta és ez a lényeg. Az az asszony mához három napra almás pitét fog nekem sütni és én majd a verandán ülök, ahogy az első szeletet eszem. Ha ez nem történik meg, Isten nem szól hozzám.”

Még abban az órában Andrews úr izgalommal telve, kiáltozva tért vissza: „Prédikátor, tudja, mi történt?”

Bill épp akkor végzett a revolvere összeszerelésével. Megforgatta a tárat, lezárta és visszacsúsztatta fegyverét a tartójába. „Mi történt, Andrews úr?”

„Az összes víz elhagyta. Felült az ágyban és azt mondta: 'Éhenhalok.' Amint az egyik nővér csirkehúslevest hozott neki, így szólt: 'Nem húslevest kérek, hanem virslit és savanyú káposztát.' Prédikátor, azt mondták, pár nap múlva hazahozhatom!”

Három nappal azután, mialatt Bill az elülső verandáján üldögélt, Andrews asszony átjött pitével a kezében. Bill lábait feltéve élvezte a legfinomabb szelet almás pitét, amit valaha is evett.

Másnap Bill eladta felújított biciklijét 10 dollárért, ami elég is volt, hogy havi hiteltartozását rendezze. Tudta, az Úr gondot visel rá.

28.fejezet

Az Angyal és a barlang

1946

WILLIAM BRANHAM órák óta fel-alá járkált a kórházi váróterem padlóján. Egy közeli szülőszobán felesége, Meda vajúdott első gyermekével. Nem volt könnyű szülés. Végül az orvos császármetszéssel segítette világra leánygyermekét. 1946. március 21-át írunk, öt nappal Meda 27. születésnapja előtt.

Aznap az orvos azt tanácsolta Billnek, hogy ne legyen több gyermekük. Szakvéleménye szerint Meda szervezete nem tudna megbirkózni a gyermekszüléssel járó stresszel még egyszer. Bill e tanácsot elméleti síkon kezelte. Ő majdnem 37 éves volt. Pár éve még azt gondolta, hogy fia, Billy Paul lesz az egész családja. Most nemhogy feleségét ölelhette magához, hanem kislányát is. Ha Isten ennyi gyermeket rendelt el számára, akkor sem panaszkodhat.

Meda és Bill Rebekának nevezte el újszülött lányát. Igaz, két szobás házuk még szűkösebbnek bizonyult, mégis Rebeka egy csipet frissességgel kárpótolt minden kényelmetlenséget Bill hétköznapijaiban, melyek egyébként telve voltak csüggedés és önkétely okozta terhekkal.

A Bill terheinek mély gyökerei voltak. Mióta – úgy tíz éve – visszautasította a lehetőséget, hogy pünkösdi gyülekezetekben prédikáljon, Bill ritkán volt megelégedve az Istennel való kapcsolatával. Bár sokat imádkozott, tanulmányozott, prédikált és gyakran tett bizonyosságot az évek folyamán, úgy tűnt, nem halad sehová. Persze, voltak látomások és számos gyógyulás, néhány azok közül elég rendkívüli. Mégis, akármilyen ellentmondásos is, ezek után Bill csak még bizonytalanabb és zavartabb lett, mivel ezeket a környék szinte összes szolgálója erősen bírálta. A keményebb pásztorok Billt gonosz által megszállt csalónak és lelketlen sarlatánnak bélyegezték; a kedvesebbek egyszerűen úgy tekintették, mint egy jószándékú embert, aki meg van tévesztve. Mégis, minden szolgáló egyetértett abban, hogy a látomások, amiket Bill látott, és az azt követő csodák mind démoni erőktől származnak; egyszerűen Isten többé nem tesz efféle dolgokat.

Amikor Bill először keresztény lett, letaglózta az ilyen szolgálók ítélező hozzáállása. Végére is, nemcsak hogy mindig beteljesedtek a jövőről szóló látomásai, de azok általában hasznosak voltak és egyének életében csodálatos gyógyuláshoz vezettek. Hogyan származhatna valami a gonoszság urától, ha annak olyan jó eredménye van? Az évek folyamán, azonban, a kortársaktól kapott állandó kritika a másik irányba terelte Bill gondolkodását. Ha annyi nagy tudású ember – munkatársai Krisztus evangéliumában –

egyetértettek abban, hogy a látomások démoni ihletésűek, akkor azok biztosan hamis forrásból valók. Ez mérhetetlenül megkeserítette Bill lelkét. Mivel teljes szívéből szerette Jézus Krisztust, annak a gondolata, hogy a gonosznak valamilyen furcsa, megmagyarázhatatlan hatalma van az élete fölött, nyomorúsággal sújtotta Bill életét. Már hosszú ideje imádkozott, hogy megszabadulhasson az efféle történésektől és azt kérte: „Kérlek, Istenem, vedd el tőlem ezt a dolgot! Nem akarom többé látni, soha. Mennyei Atyám, most már keresztény vagyok. Nem a Sátánhoz tartozom. Hozzád tartozom. Kérlek, ne engedd, hogy ezek a furcsa dolgok újra megtörténjenek velem! Ne engedd, hogy így menjek tovább! Olyan akarok lenni, mint a többi keresztény szolgáló, úgy tanulmányozva az Igét, ahogy nekem tanították.”

Ezek az imák nem találtak meghallgatásra. Röviddel lánya, Rebeka születése után látott egy újabb látomást, amelyben úton volt észak-kelet felé gyalogolva. Ekkor az Úrnak Lelke megfordította és nyugat felé mutatott. Bill egy nagy síkságot látott; aztán meglátott egy hegyet amint az kiemelkedett a préri földjéből, egy hegyet templomtoronnyal a tetején.

Bill mögött jobb oldalon egy angyal állt, látóhatárán kívül. Az angyal azt parancsolta: *„Menj nyugatra ama hegy felé!”*

Bill engedelmeskedett. Amint közeledett, meglátott egy ajtót, ami a hegy lábánál helyezkedett el. Bement és találkozott egy gyönyörű hölgygel, aki menyasszonyi ruhába volt öltözve. A finoman kidolgozott öltözet, ami egyszer minden bizonnyal hófehér volt, most foltos és szennyes képet öltött. A hölgy azt mondta: „Jó napot, én Metodista asszony vagyok. Ön Billy Branham testvér?”

„Én vagyok. Mondja, miért olyan foltos a ruhája?”

„Ó, az...” – mondta, egyik tenyerét felemelve, majd legyintve, kifejezve nemtörődömségét. „Olyan elfoglalt vagyok.”

„Ez igaz” – tette hozzá Bill egyetértően. – „Önöknek, metodistáknak olyan sok szervezetük és társaságuk van a gyülekezetükön belül, hogy nincs sok idejük az Úrra.”

Metodista asszony így folytatta: „Azt mondták nekem, hogy Önt hozzám küldték. Talán fel kellene ébreszteni a férjemet.” Majd sietve elment egy oldalsó alagúton át és nem tért vissza.

Balra nézve Bill egy kemény héjú kenyércipókból álló kis halomra lett figyelmes, amit egy sereg fehér csirke vett körül. A kotkodácsoló baromfik fejüket oldalra fordítva nézegették a lakomát, néhányan csipegettek egy keveset a halomból, de a kenyér nagyobb része érintetlen maradt.

Az angyal megkérdezte: *„Tudod, kik ezek?”*

„Nem.” –felelte Bill.

„Ez a te gyülekezeted és ők nem eszik már többé az Élet Kenyerét. Elküldelek téged nyugatra.”

Nyugat felé továbbhaladva Bill elhagyta a hegyet és egy széles sivataghoz ért, ahol egy nagy épületet látott, mely hasonló volt egy sátorhoz vagy egy kupolás székesegyházhoz. Bill átsétált a nyitott oldalon és felment az emelvényre, majd megállt egy erős függöny előtt.

Az angyal azt parancsolta: „*Húzd el a függönyt!*”

Amikor Bill meghúzta a lógó zsinórt, a függöny könnyedén egyik oldalra csúszott felfedve egy hatalmas halmot az Élet Kenyeréből.

Az angyal ezt mondta: „*Add ezt eledelül az embereknek!*”

Bill megfordult és látta, ahogy futva minden irányból fehér köpenyes emberek csődülnek össze, majd összegyülekeznek a pavilon alatt, nagy hallgatóságot formálva. Aztán a látomás véget ért.

Ez a látomás a szokottnál is jobban zavarta Billt. Mostanában olyan elszántan imádkozott, hogy megszabadulhasson ezektől a nem kívánt zavaró dolgoktól, mégis most itt egy újabb. Miért engedi Isten, hogy a sátán ennyire megnyomorítsa? S ami még rosszabb, a látomás olyan szelleminek tűnt; mégis amit hátrahagyott, azok csak újabb kérdések voltak. Miért nyugat a megadott irány? Miért volt olyan hatalmas az Élet Kenyerének hegye? Honnan jöttek azok az emberek? És végül hogyan is tudná ő jóllakatni azokat az embereket az Élet Kenyeréből? Elvégre is ő csak egy szegény, tanulatlan, kisvárosi prédikátor. Miért jönne annyi ember, hogy hallgassa őt, ahogy hirdeti az Evangéliumot? Mégis, ezidáig egyetlen látomás sem tévedett. Valószínűleg Bill elméjének legfelkavaróbb kérdése mégis ez volt: Miért adna a gonosz neki olyan látomásokat, amik végül beteljesednek? Miért? Miért? Miért? Ez az egész annyira zavarosnak tűnt.

Május 7-én, kedden a déli órákban, Bill szolgálati kocsijával leparkolt háza előtt, az East 8th út 922.szám alatt, ami a Branham gyülekezeti házzal éppen szemben volt. Ahogy kiszállt, Roger Gibbs, egy gyülekezeti tag ért oda kocsival és leparkolt mögé.

Roger így szólt: „Billy, eljönnél ma délután velem Madison-ba?”

„Sajnálom, Roger testvér, de nem tudok. Ma délután Henryville-ben kell járőröznöm. Gyere, ugorj be hozzánk egy kis időre! A feleségem készített vacsorát.”

„Nem, jobb, ha megyek. Találkozunk jövő vasárnap a gyülekezetben.”

„Rendben. Viszlát vasárnap.”

Bill feltúrte az ingujját és kezét mosott a ház előtti kerti csapnál. Aztán elindult a ház mellett, menet közben fegyvertartóját oldozgatva, hogy majd a verandán hagyhassa. Egy nagy juharfa adott árnyékot azon a részen. Bill alig lépett az ágai alá, amikor szélzúgásra lett figyelmes a feje fölött. Felnézett és ijedten látta, hogy egy óriási forgószelel tart egyenesen felé. Úgy tűnt, letépi a háztetőt és a nagy fát, annak minden zsindejét és falevelét Billre zúdítva. Bill támoltyogva esett be a verandára, félholtra váltan.

Roger Gibbs kiugrott a kocsijából és gyorsan a pásztor segítségére sietett. „Bill testvér, mi a baj?”

Bill lassan szétnézett, nem tudva, mi történt. A forgószél eltűnt. A nap nyugodt és meleg volt. Felnézett a juharfa ágaira, majd a háztetőre. Meglepetésére, mindkettő érintetlen és sértetlen volt. Aztán rájött, mi volt az. „Jól vagyok” mondta elhaló hangon. „Menj csak, Roger testvér! Már jól vagyok.”

Meda egy pohár vízzel szaladt ki a házból. „Bill, elájultál?”

„Nem. Jól vagyok.” – válaszolta Bill félretolva a vizet.

Miután Roger elment, Meda a részletek után érdeklődött. „Mi történt valójában, Billy? Beteg vagy?”

„Nem, drágám. Újra ugyanaz a dolog.”

Meda felsegítette. „Gyere be! Kész a vacsora.”

„Meda, édesem, belefáradtam ebbe.” Hangjából legmélyebb kétségeinek és terheinek gyötrelme érződött. „Tudom a szívemben, hogy szeretem Jézus Krisztust. Nem akarom, hogy a gonosznak bármi köze legyen hozzám. Annyit imádkoztam és könyörögtem Istenhez, hogy ne történjen ilyen többé velem; és mégis jön. Nem tudom így tovább folytatni – hogy mindenki azt mondja, a gonosz kísért engem, miközben én keresztény életet próbálok élni. Fogoly vagyok!”

„Billy, nem kellene figyelned arra, amiket azok az emberek mondanak neked.”

„De, drágám, nézd meg a többi prédikátort. Őket nem gyötri semmi ilyesmi.”

Meda látta, hogy férje mélyen ülő szemeiben elhatározás formálódik és ez megijesztette. „Mit akarsz tenni?”

„Azt akarom, hogy hívd fel a főnökömet és mondd neki, hogy nem megyek dolgozni ma délután. Lehet, hogy holnap visszajövök; de lehet, hogy soha. Mondd meg neki, hogy ha péntekig nem jönnek vissza, vegyen fel valakit helyettem. Meda, van 17 dollárom félretéve a bankban. Az elég nektek a megélhetésre, amíg odaleszek.”

„Billy, hová mész? Mit akarsz tenni?”

„Felmegyek a barlangomba, a Tunnel Mill-hez, hogy rendezzem az ügyemet Istennel. Nem tudom, mikor térek vissza; lehet, hogy két nap, de lehet, hogy két hét múlva. Meda, addig ki nem jövök abból az erdőből, amíg Isten meg nem ígéri, hogy elveszi tőlem azt a dolgot és nem hagyja, hogy az valaha is még egyszer megtörténjen.”

Miután Bill kiment a Tunnel Mill vidékére, autóját egy éles kanyar után hagyta, ahol az út egy kisebb völgyön vezetett át. Kezeivel kifeszítette a szögesdrót kerítés ágait, átmászott és a bújóhelye felé vette az irányt, sokat imádkozva útközben. Amikor elérte a barlangot, a kidőlt fa üregében megpihelve kinyitotta a Bibliáját és a délután többi részét olvasással és imádkozással töltötte.

Az első Korinthusiakhoz írt levél 14. részének egy szakasza nem ment ki a fejéből. A 32. és 33. versek így szólnak: „*A próféta-ság lelke enged a prófétáknak. Mert Isten nem a zűrzavar Istene, hanem a békességé...*” Ez volt az, amire Bill szívből vágyott – békességre. Kisgyermek kora óta, az első látomása óta zavarodottság kínozza. Megtérése enyhítette zavarát egy időre, de nem oszlatta el teljesen. Hol van az a békesség, amit Isten megígért? És mit értett a Biblia az alatt, hogy „*a próféta-ság lelke enged a prófétáknak*”?

Naplemente után bement a barlangba. Ott fel-alá járkálva a keskeny, sötét folyosón továbbra is kétségbeesetten válasz után kutatott. „Atyám, miért hagyod, hogy ezek a furcsa dolgok megtörténjenek velem? Tudod, hogy szeretlek Téged. Nem akarom, hogy a gonosz uraljon engem. Nem akarom, hogy azok a dolgok megtörténjenek velem. Kérlek, Istenem, ne engedd, hogy többé megtörténjen. Nem akarok a pokolba menni. Mi értelme prédikálnom és olyan keményen próbálkoznom, ha tévedek. És nem csak magamat viszem a pokolba; több száz embert is félrevezetek.”

Órákon át egyre csak gyötrelmeit öntötte ki az Úr elé. Erővel imádkozott, könyörgött és sírt, amíg szemei bedagadtak és fájt a torka. Aztán csak ült a sötétben a Mindenható Istenen elmélkedve, gondolatait a holdon, csillagokon, az idő és örökkévalóság dimenzióin túlra irányítva, keresve azt a helyet, ahol végre Teremtőjével találkozhat. Egy idő után felállt és újra járkálni kezdett engedve, hogy hangja kifejezze kétségbeesett szívének érzelmeit.

Valamikor késő éjszaka leült a párkányon, amit ágyként használt. Az álom, azonban, messze elkerülte. „Isten, kérlek, szabadíts meg engem! Ismered a szívemet. Tudod, hogy szeretlek. Az összes lelkész azt mondja, hogy az a lélek, ami körülöttem van a gonosz. Miért engeded, hogy az életem ilyen nyomorult legyen? Miért nem szabadítasz meg ettől? Istenem, itt maradok, amíg meghalok, ha nem találkozol velem és szabadítasz meg a börtönömből. Miért nem teszel szabaddá attól a dologtól, hogy olyan legyek, mint az összes többi szolgáló?”

Ismét érezni kezdte azt a furcsa nyomást, mintha valamilyen láthatatlan erő lépett volna be a sötét barlangba. Bőre libabőrös lett és felállt a szőr a hátán. Talán az Úr nemsokára választ ad majd kérdéseire. Csöndben ülve a koromsötétben várta, hogy meghallja Isten hangját. Várakozás közben egy új gondolat villant be elméjébe: Mi van akkor, ha az összes szolgáló téved? Bill még soha nem vette figyelembe ezt a lehetőséget. De mégis, mi van, ha úgy van? Mi van akkor, ha Isten és nem Sátán ihlette azokat a természetfölötti történéseket? Ha ez a helyzet, hogy lehet, hogy olyan démon-lakta emberek, mint jövendőmondók, csillagjósok és médiumok tudták felismerni ajándékát az életében, míg ezek a keresztény szolgálók erről mit sem tudtak?

Amint megfogalmazta ezen kérdését, a válasz hatalmas erővel tört rá. Amikor Jézus megszületett, csakis a csillagjósok – azaz asztrológusok – látták a csillagát keleten és követték Betlehemig. Egyetlen szent sem volt Palesztinában, aki meglátta volna. Lehet, hogy ugyanaz a csillag volt, ami feltűnt az Ohio folyó fölött 1933-ban miközben ő embereket keresztelt az

első ébredési összejövetelek után? Olyan tisztán emlékezett arra a napra – kristálytisza víz; verőfényes, kék ég; a forgó tűzgömb a feje fölött; a hang, amely azt mondta: *„Ahogy Keresztelő János el lett küldve, mint Jézus Krisztus Első Eljövételének előfutára, úgy küldelek el téged, hogy légy előfutára az Ő Második Eljövételének.”* Billnek eszébe jutott, miként kereste fel őt azon a délután egy csoport üzletember, hogy tudakozódjanak annak jelentéséről. Akkor még nem tudta; annyi éven át sem tudta. De most... most az éjszaka közepén, miután az összes könnyét kisírta; most, hogy torka százaz és szomjas; most, hogy kérte Istent, hogy vegye el ezeket a látomásokat és soha ne térjenek vissza; most először életében gondolt arra, hogy talán végig rossz dologért imádkozott!

A kép, mely annyi éven át sötét és zavaros volt, most meglepően kitisztult. Bill rádöbbsent, hogy amikor Jézus itt járt a Földön, Izrael telve volt vallásos emberek sokaságával: voltak farizeusok, sadduceusok, törvénytudók, írástudók, papok és rabbik. Sokan közülük tudósok voltak, igen jártasok az Írások terén. Mégis, furcsa módra, amikor Jézus elkezdte nyilvános szolgálatát, legtöbben egyenesen megtagadták, ördögnek nevezték, Belzebubnak, a jövőmondók fejedelmének, a legfőbb médiumnak. Még különösebb volt azt látni, hogy a megszállottak helyesen azonosították Jézust ezt kiáltva: „Ő az Isten Fia!”

Bill beleremegett, ahogy az Íráshelyek elméjében összeálltak. A prédikátorok azt mondták, hogy Jézus ördög; az ördögök azt mondták, hogy Jézus Izrael Szentje. Talán Bill életére is alkalmazható ez a minta? Igen – minden bizonnyal; mivel ez a minta nem csak Krisztus életére vonatkozik. Amikor Pál és Silás Kis-Ázsiában hirdette az evangéliumot, a zsidók szent emberei mindenütt hazugoknak és csalóknak nevezték őket; míg Filippiben egy démoni jövőmondó Pált és Silást Isten embereiként mutatta be, akik az üdvösség útját hirdetik. Később Billnek eszébe jutott, miként fedtte meg Jézus és Pál azokat az ördögöket megparancsolva nekik, hogy ne mondják senkinek. Nem volt szükségük ördögi segítségre. Mind Jézus, mind Pál jól tudta magáról, hogy ki volt.

„Talán egész idő alatt tévedtem.” – elmélkedett Bill. „Talán örülnöm kellett volna neki, ahelyett, hogy harcoltam ellene.” Fennhangon így imádkozott: „Istenem, ha tévedtem és elutasítottam valamit, amit adni akartál, mert nem értettem; ha hibáztam, kérlek, bocsáss meg nekem.”

Abban a pillanatban, mikor ezeket a szavakat kiejtette, Bill egy vibráló fényre lett figyelmes. Megrettent. Mi lehet az, éppen itt? Valaki zseblámpával közeledik? Nem, az nem kívülről jön. Inkább a barlang belsejéből – egy kis fénypont fenn lebegve, energiától lüktetve, mely egyre nagyobb és fényesebb, míg egy kavargó, süvítő tűzgömbbé nő ki magát, fényével bevilágítva a falakat és a földet. Bill hunyorítva takarta el kezével szemeit a vakító fény elől. Majd a barlang kövén tompa lépések zaja ütötte meg a fülét. Pontban a sárgás tűzgömb alatt Bill egy csupasz lábat és egy fehér köntöst pillantott meg. Ezután a vakító fényből egy férfi lépett elő.

Bill soha életében nem látott még hozzá foghatót! Termetes volt – Legalább 180 centi magas lehetett és súlya talán 100 kiló körüli. Erős karjai voltak elől összefonva. Sötét haja vállaira omlott. Kora harminc év körül lehetett. Arcán nem viselt szakállat, bőrszíne sötétes volt, már-már oliva árnyalatba hajlott. Ében tekintete mélyen áthatolt.

A férfi Bill felé közeledett. A sárgás fény alábbhagyott, amint elérte a barlang tetejét, de még mindig a látogató feje fölött körözött telve kavargó, lüktető energiával. Bill kiáltani akart, majd elfutni, de a férfi elzárta a szűk folyosóról kivezető utat. Bill félelemtől bénultan állt, kezét szájához emelve. Egyik ujját olyan erősen harapta, hogy a vére is kiserkent.

Egy-két méter távolságban a férfi megállt és kedves arckifejezéssel nézett le Billre. Bill emlékezetébe örökre beleivódott az az arc, bár képtelen lesz valaha is jól leírni azt – olyan gyengéd, olyan békés; mégis átítatva olyan erővel és hatalommal, mely Billt tiszteletteljes félelemre készítette.

A férfi mély, telt hangon így szólt: „*Ne félj...*”

Amint Bill meghallotta e hangot, félelme tovatűnt. Ó az! Semmi kétség nem férhet hozzá. Ugyanaz a hang, amely kisfiú korában a nyárfáról szólt mondván: „*Soha ne igyál vagy dohányozz és ne szennyezd be a tested semmilyen módon! Lesz számodra egy munka, ha idősebb leszel.*” Bill soha nem tudta elfelejteni azt a hangot. Annyiszor hallotta már az évek folyamán. Ez a férfi minden bizonnyal ugyanaz az angyal, aki Bill-lel beszélt látomásaiban. Ezelőtt soha nem volt még alkalma tüzetesen megnézni őt. Néha az angyal Bill mögött állt jobb kéz felől, épp látóhatárán túl. Máskor, amikor mégis feltűnt egy látomásban, alakja mindig elmosódott volt, hogy Bill ne láthassa jól vonásait. De most tisztán látta. És ez nem látomás volt! Ez a férfi olyan valóságosan érzékelhető volt Bill számára, mint a vér, mely ujjá hegyén csöpögött, ahol félelmében megharapta.

Az angyal így folytatta: „*A Mindenható Isten jelenlétéből lettem elküldve, hogy tudassam veled azt, hogy különleges születésed és félreértett életed jele annak, hogy isteni gyógyítás ajándékát kell elvinned a világ népeihez. Ha őszinte leszel az imáidban és rá tudod venni az embereket, hogy higgyenek neked, semmi nem fog az imáid útjába állni, még a rák sem. A Föld sok részére mész majd és imádkozni fogsz királyokért, uralkodókért és hatalmasságokért. Tömegeknek prédikálsz majd szerte a világon és ezrek jönnek majd hozzád tanácsért. El kell mondanod nekik, hogy a gondolataik a mennyben hangosabban beszélnek, mint a szavaik.*”

Bill olyan tisztán hallotta az angyal üzenetét, mintha csak a főnökét hallgatná, aki a napi feladatait osztja ki az indiana-beli Közzszolgáltatónál; mégis elképzelni sem tudta, hogy hogyan tudna ő valaha is betölteni egy ily nagy elhívást. „Uram, én szegény ember vagyok és szegények között élek. Hogy tudnék én járni a világban? És hogy tudnám megértetni magam? Csak elemi iskolám van. Lehet, olyan ember kellene, aki elég tanult ahhoz, hogy szóljon az emberekhez. Nem hallgatnának rám.”

Az angyal arca szigorúvá vált. „Úgy, mint ahogy Mózesnek két jel lett adva bizonyságul, hogy Isten küldte, neked is két jel lesz adva. Az első – amikor bal kezedbe fogod egy ember jobb kezét, képes leszel érzékelni bármilyen baktérium okozta betegség jelenlétét a bal kezeden feltűnő rezgéseken keresztül. Aztán imádkoznod kell azért a személyért! Ha a kezed újra helyreáll, kijelentheted, hogy a személy meggyógyult; ha nem, kérj rá áldást és menj tovább! Isteni kenet alatt, ne próbáld a saját gondolataidat gondolni; oda lesz adva, hogy mit mondj.”

„De mi van, ha még mindig nem hisznek majd nekem?” – kérdezte Bill.

„A második jel nagyobb, mint az első. Ha alázatos és őszinte maradsz, eljön az ideje, hogy látomáson keresztül képes leszel megmondani a szívük titkát. Ezután az embereknek hinniük kell majd neked. Ez beindítja majd az Evangélium erejét, ami elhozza Krisztus Második Eljövételét.”

Azok a szavak legérzékenyebb pontján érintették az elmúlt hónapok, nem, inkább évek kétségei és lehangoltsága miatt. Gyötrelme lángolón és fájdalmasan tört fel belsejéből. „Uram, éppen ezért jöttem ide ma imádkozni. Azt mondta a többi szolgáló, hogy azok a látomások egy gonosz lélektől vannak.”

„Hát nem érted,” – mondta az angyal – „hogy ez ugyanígy volt a mi Urunk, Jézus Krisztus napjaiban is?”

Bill számára a szellemi világ érzékelése olyan gyorsan változott, hogy nehezen tudott közben egyensúlyt tartani. „Hát akkor milyen szellem adta nekem azokat a látomásokat?”

„Isten Szent Szellem. És mostantól azok a látomások megsokszorozódnak az életedben.”

Ezen szavak örökre megváltoztatták Bill látásmódját. Túl sokáig dobálta ide-oda mások véleménye. Végre rádöbbsent, milyen személyes dolog egy hívő Jézus Krisztussal való járása.

Az angyal mindvégig karba tett kézzel és egykedvű arccal állt. Arra utasította Billt, hogy King James fordítást használjon, ha a Bibliából idéz, tudva azt, hogy Bill számára ez jelentette a Szent Írást. Az angyal így folytatta: „Figyeld meg Jézus Krisztus életét! Amikor Nathanael először jött az Ő jelenlétébe, Jézus így szólt: 'Íme, egy igazi izraelita, akiben nincs álnokság.' Nathanael azt kérdezte: 'Honnan ismeresz engem?' Amire a mi Urunk így felelt: 'Mielőtt Fülöp hívott téged, láttalak, amikor a fügefa alatt voltál.' Hogyan 'látta' Urunk Nathanaelt? Látomásban látta. Emlékezz, mit mondott Isten Fia: 'A Fiú semmit nem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát. Mert amiket Ő cselekszik, ugyanazokat a Fiú is cselekszi.' Gondolkodtál már azon, mit jelenthet ez? Azt jelenti, hogy az Atya látomásokat mutatott a Fiúnak, hogy tudassa Vele, mit kell tennie. Ezt bizonyítja, amikor a Bethesda tavánál beteg és szükségben levő emberek tömegén haladt át, hogy egy bizonyos embert meggyógyítson.

A látomások előre megmutatták az Úr Jézusnak, hogy mi fog történni. Jusson eszedbe, hogyan tudta az Úr előre, hogy Péter majd egy pénzt talál a hal szájában! És figyeld meg, miként mondta a mi Úr Jézusunk a tanítványainak Jeruzsálemhez közeledve: 'Menjetek be

ebbe a faluba, mely előttetek van és ott találtok egy megkötött szamarat és vele együtt az ő vemhét; oldjátok el és hozzátok ide nekem! És ha valaki valamit szól nektek, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk; és azonnal el fogja bocsátani őket.’ Nem úgy történt pontosan, ahogy az Úr megmondta? Ő tudta, hogy meg fog, mert előtte látomásban látta az Atyától.

Sőt, eljön egy idő a szolgálatodban, amikor a látomások felfedik előtted az emberi szívben elrejtett titkokat, amik akadályozzák őket, hogy meggyógyuljanak. Emlékezz a samáriai asszonyra a kútnál! Jézus addig beszélgetett vele, amíg kapcsolatba nem lépett a szellemével; azután látomásban meglátta mi a bajának gyökere. Így szólt: ‘Menj el, hívd a férjedet és jöjj ide!’ Amikor az asszony ezt felelte: ‘Nincs férjem,’ Jézus így válaszolt: ‘Jól mondtad, hogy nincs férjem; Mert őt férjed volt és a mostani nem férjed.’ Ezt hallva az asszony felkiáltott: ‘Uram, látom, hogy Te próféta vagy.’ Így lesz ez a te szolgálatodban is, ha őszinte leszel.”

Itt megállt az angyal, hogy Billnek lehetősége legyen újból hangot adni kétségeinek: „Uram, nem tudom hogyan történhetne meg mindez az én életemben. Szegény és tanulatlan vagyok és...”

Az angyal közbeszólt: „*Ne feledd el soha, hogy Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, ahogy az Írások megmondták. Nem te leszel, aki ezeket teszi; az Úr Jézus Krisztus lesz az. Jusson eszedbe, mit ígért Jézus a követőinek: ‘Aki hisz bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszek; és nagyobbakat is cselekszik azoknál, mert én az én Atyámhoz megyek... Még egy kevés idő és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek és ti is élni fogtok. Azon a napon megtudjátok majd, hogy én az én Atyámban vagyok és ti énbennem és én tibennetek.’”*

Mi mást mondhatott még Bill? Előtte állt Isten követe egy fantasztikus megbízással – hogy ő, William Branham elhívást kapott, hogy elvigye az Isteni gyógyítás ajándékát a föld népeihez. Szinte lehetetlennek tűnt. Lenyűgözve állt; mégis valamit mélyen a szívében felkavartak azok az Igeversek, amikre az Angyal olyan pontosan hivatkozott – Igék, melyek hallatán Bill egyébként is rendhagyó élete több értelmet nyert.

Bill meghozta döntését: „Elmegyek.”

„*Veled leszek.*” –mondta az angyal. – „*Mindig, amikor ugyanezt az érzést érzed, mint most az én jelenlétemben, tudni fogod, hogy közel vagyok.*”

Az angyal feje fölött lévő tűzgömb egyre nagyobb lett, sistergett, süvített forgás közben, miközben lángnyelveket szórt. Az angyal eltűnt a csillag belsejében. Majd a Tűzoszlop szállt fel a mészkió mennyezetén át.

Hirtelen a barlang sötétbe borult és síri csend lett. Bill idegei megfeszültek. Kísértést érzett, hogy kétségbe vonja saját józanságát. De nem tette. Ujjait szája elé tette. Miért is kételkedne ebben a megtapasztalásban? Az angyal, akivel épp most találkozott, ugyanolyan valóságos volt, mint a vér íze az ujjbegyén. Nem, minden szava igaz.

Bill letérdelt a földre, összekulcsolta kezeit és így imádkozott: „Mennyei Atyám, köszönöm, hogy elküldted az angyalodat, hogy megmagyarázzon nekem dolgokat. Hihetetlennek tűnik, hogy mindez velem fog megtörténni – hogy tömegekhez szólok majd a világon, és királyokért és uralkodókért fogok imádkozni. Olyan szegény vagyok. Hogyan engedhetném ezt meg magamnak? Tudom, hogy magamtól képtelenség; de azt is tudom, hogy Te bármit meg tudsz tenni. Uram, én elmegyek; és megígérem Neked, hogy a harcmezőn maradok egészen addig, amíg gondoskodsz arról, hogy ne kelljen koldulnom.”

Azon a szerda reggelen – 1946. május 8-án – William Branham új emberként tért haza.

29. fejezet

Jel a kézen

1946

MIUTÁN WILLIAM BRANHAM elmesélte feleségének az angyal megbízását, azonnal felhívta volt pásztorát. Dr. Roy Davis ekkorra minden Missziós Baptista gyülekezet püspöke lett Indiana állam azon részén. Bár Bill és Dr. Davis között voltak bizonyos nézeteltérések a múltban, Bill még mindig tisztelte az idős ember ítélőképességét és vezetőjének tartotta. És most, jobban, mint valaha is eddigi élete során, Billnek szüksége volt jó tanácsra. Az angyal csodálatos képet festett le előtte egy világgraszoló szolgálatról, de egy szót sem szólt arról, hogy hol kezdje, vagy milyen irányban induljon. Talán az Úr azt akarja, hogy a Missziós Baptista gyülekezet keretein belül kezdje el. Ha így van, akkor Dr. Davis segíthet neki az elindulásban.

A püspök dolgozószobájában ülve, Bill mesélt régebbi gyötrelmeiről és szenvedéseiről, melyet az a gondolat okozott, hogy talán élete a gonosz befolyása alatt van. Beszámolt arról, hogy miként tűnt úgy tegnap, hogy egy juharfa zuhan rá és hogyan tett ígéretet arra, hogy bemegy az erdőbe és ki sem jön addig, amíg találkozik Istennel és meg nem szabadítja a kínjaitól. Beszélt Dr. Davis-nek a forgó tűzgömről a barlangban és az angyalról, aki előlépett. Leírta az angyal küllemét, majd megosztotta azt, amit az angyal mondott neki – miként fog majd királyokért és uralkodókért imádkozni és hogyan jönnek majd emberek hozzá tanácsért a világ minden tájáról.

Ekkor Dr. Davis közbevágott és nyersen meghozta ítéletét. „Billy, mit ettél aznap vacsorára? Biztos csak rémálmod volt.”

Bill megrendült. „Dr. Davis, ezt egyáltalán nem méltányolom.”

Az idős férfi karját felemelve söpörte félre a megjegyzést. „Ó, menj haza és felejtse el, Billy! Ez csak egy újabb hallucináció, amiket szoktál látni. Túl élénk a képzeleted.”

„Dr. Davis, maga lehet, hogy azt mondja, hogy felejtsem el, de Isten valamit mélyen elültetett a szívemben. És ha magának nem kellek, lesznek ott kinn mások, akiknek igen. Megfogadtam Istennek, hogy prédikálni fogok a világnak.”

Látva, hogy ez a fiatalember milyen komolyan veszi az angyali látogatásról szóló történetét, Dr. Davis észérvekkkel próbálkozott. „Billy, azt akarod nekem mondani, hogy te fogsz majd világkörüli utakat tenni és ezreket megnyerni Krisztusnak – te, a hét osztályoddal?”

„Ezt mondta az angyal és ezt hiszem.”

„Hogyan fogod azt megtenni?”

„Nem tudom. Reméltem, hogy magának lesznek majd jó javaslatai.”

Dr. Davis kuncogott. „Az én javaslatom az, hogy menj haza és aludd ki magad. Talán józanabb leszel, ha felébredsz. Tényleg azt hiszed, hogy kiállhatsz egy művelt világ elé az isteni gyógyítás teológiájával?”

„Ez nem az én isteni gyógyításom.” – tiltakozott Bill. – „Ez Isten ígérete. Ő adta nekem ezt a megbízást.”

Dr. Davis egyáltalán nem hatódott meg ezen. „Tényleg azt gondolod, hogy az emberek hisznek majd neked?”

„Ez nem az én dolgom.” – mondta Bill hajthatatlanul. – „Az én dolgom az, hogy hű maradjak ahhoz az Igéhez.”

„Billy, ha ilyeneket fogsz prédikálni, akkor az oszlopoknak fogsz majd beszélni, amik a tetőt tartják a gyülekezetekben.”

„Akkor az oszlopoknak fogom prédikálni Isten Igéjét, Isten úgyis képes azokból az oszlopokból gyermekeket támasztani Ábrahámnak. Ha Isten küld, akkor lesz ott kinn valaki, aki hinni fog.”

Bill a következményekkel és nehézségekkel nem törődve, határozottan és az anyagi megbízatás iránti nagy odaszántsággal hagyta el Dr. Davis házáat. Mégis, a püspök gúnyolódása némi kétséget plántált szívébe, mely ott gyúlt és gyötörte őt a hét további részében. Végül is, ez tényleg egy lehetetlen álomnak tűnt. Hogyan is tudná ő – a szegénysorsú William Branham – elvinni az isteni gyógyítás ajándékát a világ népeihez? Logikusan nézve, ez igazán valószínűtlennek tűnt.

Péntek délután Bill elsétált a Spring úti Mason drogériába, hogy beváltsa a heti 28 dolláros csekkjét. Cumisüvegeket és gumi cumikat vett a hathetes Rebekának, hogy elkezdhessen menta teát inni. Épp munkából jött és még mindig a vadór egyenruháját viselte. Ahogy közeledett az üzlethez, egy Louisville-ből érkező busz állt meg a sarkon, hogy kirakja utasait. A legtöbb utas úticélját követve rögtön leszállt és gyorsan elment; egy ember kivételével. Ez az ember bőröndjét a járdára téve, zavartan pásztázta környezetét. Amikor tekintete Billre esett, furcsa arckifejezéssel kezdte bámulni őt.

Miután Bill betért a Mason drogériába, hogy dolgát végezze, teljesen megfeledkezett a különös férfiről odakinn. Amikor újra kijött, látta, hogy a férfi felveszi bőröndjét, majd a drogéria felé indul. A férfi újból megpillantotta Billt, majd megállt, ugyanazzal a zavart pillantással bámulva őt. Egy pillanatig Bill azt gondolta, talán rablásra készül. De később rájött, hogy az nevetséges lenne, mivel fényes nappal egy forgalmas útkereszteződésnél voltak és mellesleg Bill a szíján fegyvert is viselt.

Bill továbbindult az úton. Hirtelen, azonban, vállán egy kéz érintését érezte. Hátrafordulva rájött, hogy a titokzatos idegen az.

„Bocsásson meg,” – kezdte a férfi. – „Maga rendőr?”

„Én természetvédelmi járőr vagyok,” – válaszolt Bill. – „Az Indiana Állami Vadgazdálkodásnak dolgozom.”

A férfi vontatottan beszélt, mintha bizonytalan lenne saját magában. „Én – hát – egy bizonyos embert keresek. Talán maga tud nekem segíteni. Ismerős – hmm – maga errefelé?”

„Gyakorlatilag egész életemben itt laktam.” – válaszolt Bill. – „Kit keres?”

A férfi arcára ekkor újra furcsa zavarodottság ült. „Nem is tudom. Lehet, hogy örültnek tart, de hadd meséljem el az én történetemet. A kentucky-beli Paducah-ban lakom, ami 300 kilométerre van innen a folyón lefelé. Úgy két éve az egészségem romlani kezdett. Ezen a héten volt egy álmom, amiben egy nagy, fényes angyal jött le a mennyből és azt mondta nekem, hogy menjek el Jeffersonville-be, ami Indiana-ban van és kérjek meg valakit, akinek Branham a neve, hogy imádkozzon értem. Ismer valakit errefelé, akit Branham-nek hívnak?”

A Bill szíve úgy vert izgalomban, hogy azt hitte, kiugrik a helyéből. Így válaszolt: „Édesanyámnak panziója van a sarkon; az ő neve Branham.”

„Ó, Branham! Ez a maga neve is?”

„Testvér,” – mondta Bill átkarolva az idegen vállát – „ezen a héten egy barlangban voltam, ahová egy ragyogó fényesség jött be és egy angyal azt mondta nekem, hogy menjek el imádkozni a betegekért.”

A férfi könnyekre fakadt. Bill levette kalapját és együtt letérdelve az utcasarkon kérte Istent, hogy adja vissza a férfi egészségét. Amikor Bill befejezte az imádkozást és kinyitotta a szemét, látta, hogy a járókelők is megálltak; a férfiak tiszteletteljesen, leemelt kalappal és az asszonyok szaladgáló gyermekeiket megfogva állták körül. Bill úgy érezte, Isten túje bőrét átszúrva örökre eltávolított bentről minden apró kételyt. Immár biztos volt abban, hogy Isten küldi el; és ha Isten küldi, Isten utat is készít majd számára.

AMIKOR BILL besétált a gyülekezetbe azon a vasárnap, az első, amit meghallott, egy új ének volt, amit a gyülekezet énekelt. Tetszett neki, amit hallott. (Arra lett rendelve ez az ének, hogy vezér énekké váljon.) A ritmusa egyszerű, de gyönyörű mintát követett. Ahogy Bill hallgatta, ahogy az emberek sokféleképpen a refrént éneklik, érezte, ahogy az Úr angyala közeledik... mintha az angyalnak is tetszene ez a dal.

Higgy, ó, csak higgy, higgy, ó, csak higgy,
Minden lehetséges, higgy, ó, csak higgy...

Jézus itt van, Jézus itt van,
Minden lehetséges, Jézus itt van...

Hiszek, Uram, hiszek, Uram,
Minden lehetséges, hiszek, Uram...

Akkor vasárnap Bill szembenézve gyülekezetével, a legkisebb kétely nélkül bátran tett bizonyosságot mindarról, amit az angyal mondott neki. Így szólt: „Ezrek jönnek majd ide az ország minden tájáról. Kiszorítanak titeket innen. Nem lesz helyetek, hacsak nem vagytok őszinték Istennel és nem jöttök korán.”

A gyülekezete hitt neki, beleértve egy férfit, akit Charlie McDowell-nek hívtak. Hétfőn, munka közben Charlie megégette a szemét hegesztés közben. Az orvosa azzal bízta, hogy vaksága csak rövid ideig, 8-10 napig tart majd. De Charlie akkor is elhívta Billt, hogy imádkozzon érte. Másnap reggel Charlie már elég jól látott ahhoz, hogy munkába álljon.

Főnöke, Morgan úr, meglepetten látta, hogy Charlie olyan hamar visszatért és kérdezősködni kezdett. Charlie elmagyarázta, hogy Jézus meghallgatta a pásztor imáját.

Morgan úr eképp tűnődött: „Vajon a pásztor imádsága a feleségemért is működni? A Baptista Kórházban van és rákban haldoklik.”

Charlie így válaszolt: „Nem tudom. Miért nem hozza el gyülekezetbe szerda este, hogy kiderüljön?”

Morgan felesége, Margie, aki 21 évig volt hivatásos ápolónő, hónapok óta rákban haldoklott. Sok sugárkezelésen esett át, de mind eredménytelenül. Az orvosok próbáltak sebészi beavatkozást végezni, de azt találták, hogy a rák mellől lefelé már felemésztette testét. Olyan végzetes volt a rák, hogy bélrendszerét úgy körbeszőtte, mint egy fa gyökerei a lefolyócsövet. Visszavarrva csak egy diagnózis maradt: nincs remény számára.

A szerda esti szolgálatra Morgan úr hordágyon hozatta el feleségét. Alig volt tudatánál. Bill sajnálattal nézte az elgyötört testet. Magánkívül motyogott miközben fájdalomtól rángatózott. Bill bal kezébe fogta jobb kezét, épp úgy, ahogy azt az angyal megmondta. A csuklója és alkarja bizseregni kezdett. Keze feldagadt és mélyvörössé színeződött. Kézfejen kicsi fehér csomók jelentek meg egy mintát alkotva. Rezgéseket érzett, melyek a karján keresztül, a vállán át a mellkasába hatoltak, egészen a szívéig.

Férfjére pillantva Bill megkérdezte: „Mi a baja az asszonynak?”

„Rákban haldoklik.” – mondta Morgan úr. – „Tud neki segíteni?”

Bill az angyal szavaira gondolt: *„Ha őszinte leszel az imáidban és rá tudod venni az embereket, hogy higgyenek neked, semmi nem fog az imáid útjába állni, még a rák sem.”* Morgan úr szemébe nézett. „Uram, hiszem, hogy Isten meg tudja őt gyógyítani. A kérdés az, ön hiszi-e?”

„Igen.” – hangzott Morgan úr válasza.

Bill behunyta szemét és kérte az asszony gyógyulását Jézus Krisztus nevében. Hirtelen a bal karjában érzett lüktetés megszűnt. Bill kinyitotta a szemét és meglepve tapasztalta, hogy a bal keze olyan rendes lett, mint a jobb. Abban a pillanatban látomást látott Morgan asszonyról, melyben épp ápolónői egyenruhában betegeket lát el a kórházban. Bill felállt és így szólt. „Ne féljen, uram, mivel így szól az Úr: ‘A felesége élni fog!’”

Margie Morgan orvosa, aki kísérőként ment el velük gyülekezetbe, felháborodott. „Elnézését kérem, Branham tiszteletes, de a rák annyira összenyomja a beleket, hogy beöntést sem tudunk neki adni.”

„Nem számít, milyen baja van. Látomásban láttam, amint újra betegeket gondoz a kórházban. És az az ember, aki az erdőben találkozott velem, azt mondta, hogy csak mondjam el, bármit is látok és az úgy lesz. És én hiszek neki!”

Másnap Margie Morgan teljesen tudatánál volt és tiszta volt az elméje. Péntekre étvágya visszatért és ereje is valamelyest. Szombaton, orvosa nagy megdöbbenésére, a folyosón sétált és könyörgött, hogy engedjék haza.

30.fejezet

A foglyok megszabadulnak

1946

MARGIE MORGAN gyógyulásának híre szájról-szájra terjedt barátoktól szomszédokig, bejárva titokzatos útját, egészen addig, amíg híre át nem kelt a Mississippi folyón. Bill hamarosan táviratot kapott Robert Daugherty tiszteletestől, a Missouri állambeli St.Louis-ból, aki megkérte Billt, hogy menjen el és imádkozzon kislányaáért, Bettyért, aki egy ismeretlen betegségben szenved. Az Úr kezét látva ebben a dologban, Bill elmondta a gyülekezetének, hogy rögtön elmegy, amint elegendő pénzt tud félretenni az utazáshoz. A gyülekezet is érezte, hogy ez Isten akarata. Közös forrásból azonnal összegyűjtötték a 11 dollárt, amely a vonatjegy árát fedezte oda-vissza. Bill az egyik testvértől öltönyt kért kölcsön és esti vonatra szállt, mely Missouriba tartott.

Amikor a vonat másnap reggel St. Louis-ba ért, Robert Daugherty már várta az állomáson. Elgyötörtnek tűnt. „Branham testvér, hallott valamit az Úrtól?”

„Nem, Daugherty testvér. Hogy van a kislánya?”

Lógó vállal és csüggedt hangon válaszolt: „Nagyon rosszul van. Jöjjön, elviszem hozzá.”

Útközben mindenről beszámolt: „A lányom három hónapja szenved ettől. Az orvosok tanácsstalanok. Az állandó remegésből arra következtetnek, hogy vitustánc lehet, de más tünetei is vannak, melyek nem illenek ehhez a diagnózishoz. Semmi nem segített, amivel az orvosok próbálkoztak. Csak imádkoztam és imádkoztam; imádkozott a családom és a gyülekezetem; a többi szolgáló a városból is böjtölt és imádkozott érte. Mégis jobban.”

Miután megérkeztek, Bill találkozott Daugherty asszonnyal. Levertnek látszott. Szemei bágyadtnak tűntek, ajka lebiggyedt. Ez az anya heteken át ült beteg kislánya ágya mellett. A kicsi göndör hajú Betty Daugherty szüntelenül szenvedett. Látványa felettébb megindító volt. Alsó ajka megduzzadt és vörösen izzott a vérzés miatt, mivel fájdalmában harapdálta. Ágyában oda-vissza hánykolódott. Szegény gyermek annyit siránkozott és kiabált, hogy már hangja sem volt; mégis sírni próbált.

Letérdelve az ágya mellett Bill bal kezébe fogta a lány jobb kezét. Meglepődött, mert nem voltak rezgések. Az angyal azt mondta, hogy érezni fogja a betegséget a bal kezében és pontosan ez történt Margie Morgannel. Itt miért nem érzett semmit? Aztán Bill eszébe jutott, hogy az angyal azt mondta, hogy csak akkor fog rezgéseket érezni a kezén, ha a betegséget démoni élet okozza, mint például egy baktérium. Ez azt jelentette, hogy Betty Daughertynek nem volt betegsége. Akkor mi kínozza?

Bill imádkozott a szenvedő kislányért, de nem járt azonnali eredménnyel. Nem tudván, mi mást tehetne, Bill azt javasolta Daugherty tiszteletesnek, hogy menjenek el a gyülekezetébe és folytassák könyörgésüket az Úrhoz. Az imaház csendjében e két férfi még három órát imában töltött. A Mindenható Istenhez esedeztek, hogy irgalmazzon Betty Daughertynek. A végén Bill eképp imádkozott: „Mennyei Atyám, ha megengeded, hogy az a szegény kislány meggyógyuljon, megígérem, hogy elkezdem azt a szolgálatot, amire elhívtál. És újból megígérem, hogy a harcmezőn maradok egészen addig, amíg gondoskodsz a szükségeimről, mert nem akarok emberektől pénzt kéregetni.”

Amikor visszatértek a házhoz, Betty Daugherty állapota változatlan volt. Bill a nappali kanapéján ülve csendben imádkozott. Az emberek folyamatosan jöttek-mentek. Néhány óra után Bill kiment, hogy kinyújtóztassa lábait, de séta közben továbbra is imádkozott.

Miután visszatért, a verandán találkozott a gyermek nagyapjával, aki megkérdezte: „Mutatott már valamit az Úr, Branham testvér?”

Bill szomorúan válaszolt: „Még nem.” Ismét bement és leült a kanapéra. Ahogy kinézett az ablakon, a szoba megváltozott. Láta a lány ágát; látta, amint emberek gyűlnek köré; látta önmagát, amint csinál valamit a gyermekkel. Mi volt az? Mielőtt eldönthette volna, a látomás hirtelen félbeszakadt és újra a nappaliban találta magát a kanapén ülve. Bill rájött, mi történt. A nagypapa bejött a házba, ezért ért véget túl hamar a látomás.

A nagypapa megkérdezte: „Hozhatok önnek valamit, Branham testvér?”

„Nem, köszönöm.” Bill felállt és a bejárati ajtóhoz sétált. „Elnézést, de egyedül szeretnék lenni egy rövid időre.” Kiment, beült Robert Daugherty autójába és kérte Istent hogy hadd térjen vissza a látomás. Hamarosan egy forgószerű ritmusos zúgására lett figyelmes. Felnézett és ugyanazt a Tűzoszlopot látták meg szemei, mint ami az angyal fölött lüktetett a barlangban. Ezúttal a kocsik motorházteteje fölött körözött nem túl magasan.

A látomás sietve jött: Bill látta a kislányt a Daugherty ház előtt, miközben egy ferde pince ajtón játszik; látta, amint fel-le ugrál az ajtó legmagasabb pontjáról; majd megcsúszik és szerencsétlen helyzetben ér földet. Bill látta a baj okát; és látta, mit kell tennie, hogy meggyógyuljon.

Az autóból kipattanva Bill felsietett a kocsibejárón és bement a házba. „Daugherty testvér, megbízik bennem, mint Isten szolgájában?”

„Igen, Branham testvér.”

„Megvan az 'Így szól az Úr' a kislánya számára. De pontosan azt kell tenniük, amit mondok. Először is, azt akarom, hogy mindenki menjen ki a házból a családon kívül.” Miután a sok barát távozott, Bill azt mondta az anyának: „Két nappal ezelőtt ön lent volt a belvárosban és vett egy fehér lábast. Még soha nem volt benne víz. A szekrényben van a mosogató alatt.”

Az asszony fáradt szemei feléledtek a meglepetéstől. „Ez igaz!”

„Menjen, töltsse meg azt a lábast vízzel, és jöjjön be hozzánk a kislánya hálósobájába! Hozzon magával egy darab fehér ruhát! Ne kérdezzen tőlem semmit; csak tegye, amit mondok!”

Amikor visszatért, Bill a gyermek ágya mellett térdelt és így folytatta: „Azt szeretném, ha a nagypapa letérdelne mellettem az egyik oldalon és az apa a másikon. Mialatt elmondom az Úr Imáját, szeretném, hogy az anya mártsa bele a vízbe a ruhát, csavarja ki és törölje végig vele a gyermek arcát, majd a kezeit és aztán a lábait, miközben befejezem.” Bill lehajtotta a fejét és el is kezdte: „Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te Neved; jöjjön el a Te országod; legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is...” Amint befejezte a minta imát, Bill hangja megtelt abszolút tekintéllyel és kijelentette: „Így szól az Úr, 'Betty Daugherty meggyógyul.' Ő leesett a pinceajtóról és egy csont kimozdult a helyéből a hátán. Nyomd vissza azt a csontot a helyére és meggyógyul!”

Robert Daugherty rögtön hasra fordította a kislányt és kitapogatta a hátgerinc ívét. Egyik csigolya valóban nagyon kidudorodott. Egy erős kézmozdulattal benyomta azon a helyen és a csigolya helyre csúszott. Betty Daugherty azonnal abbahagyta a nyöszörgést és csapdosást. Hamarosan felült, mosollyal az arcán. Bill megfogta a kezét, és együtt kísértáltak a házból, le az úton egy ital-automatához, ahol Bill vett neki egy malátás tejet.

NÉHÁNY HÉTTEL KÉSŐBB, egy késő délután Bill éppen verandáján üldögélt, amikor a Daugherty család megérkezett. Először Betty ugrott ki az autóból. Szőke fürtjei együtt ringtak, ahogy odaszaladt Billhez és megölelte. Robert Daugherty leült a verandán és megkérte Billt, hogy gondolkozzon el azon, nem akar-e visszatérni St. Louisba egy egyhetes gyógyítási ébredésre.

Billnek nem kellett sokáig gondolkodnia ezen. Arra a látomásra gondolt, amit márciusban látott, ahol Nyugaton állt és éppen az Élet Kenyerének nagy hegyét osztotta szét. St. Louis Jeffersonville-től nyugatra esett. Talán ez az ébredés lenne a látomás beteljesülése. De még ha nem is, Bill úgy érezte, meg kell tartania az Istennek tett ígéretét és teljes időben kell végeznie új szolgálatát.

Másnap felmondott az Indiana-beli Közzszolgáltatónál és vadőri állását is feladta. A vasárnapi alkalmon Bill beszélt gyülekezetének a közelgő ébredési összejövetelről St. Louisban. Mesélt az Istennek tett ígéretéről is, hogy ha Betty Daugherty meggyógyul, az Evangélium harcmezejére lép és addig ott marad, amíg Isten gondoskodik anyagi szükségeiről, hogy soha ne kelljen emberektől pénzt kéregetnie. Azután Bill elkezdte a prédikációt, amit a Branham Gyülekezeti Ház sok évig utoljára hallott.

A kis Dávid témáját vette, aki legyőzte az óriás filiszteus harcost, Góliátot. Úgy tűnt, ez a rész éppen ide illő, mivel hasonlóan a fiatal Dávidhoz, Bill is aránytalanul nagy ellenséggel nézett szembe. Egy nincstelen, kisvárosi prédikátor volt, aki hitben kilépve felvette a harcot a

világ gonosz óriásaival szemben, mint a betegség, fájdalom és szellemi tudatlanság. Mégis, a képzetlensége és az anyagi források hiánya miatt nem aggódott, mert tudta, hogy Isten van vele. És Istennel minden lehetséges (mint azt a Dávid és Góliát története is bizonyította).

Meda és Margie Morgan elkísérte Billt St. Louisba, több más testvérrel együtt a gyülekezetéből. Robert Daugherty kibérelt egy cirkusz méretű sátrat és hirdetni kezdte az ébredési összejöveteleket szerte a városban.

Az összejövetelek első estéjén csak néhány tucat ember jött el. Bill elmesélte nekik, miként találkozott egy angyallal és hogyan kapta meg tőle az Isteni megbízást, hogy elvigye az Isteni gyógyítás ajándékát a világ népeihez. Majd Margie Morgan lépett az emelvényre és mondta el bizonyosságát. És micsoda ragyogó bizonyosság volt az! Másfél hónapja Margie még az ágyában hánykolódott fájdalomtól elcsigázva. Úgy tűnt, órái meg vannak számlálva. A rák végzetesen felemésztette testét. És akkor jött egy csoda. Most olyan erős és egészséges, mint még soha életében. Ezután Betty Daugherty pattant elő. Ő szintén olyan egészségesnek és életerősnek tűnt, mint bármely más hétéves. E két bizonyág után, melyek háttérként szolgáltak, Bill röviden prédikált bátorítva az embereket, hogy legyenek abszolút hitük Isten gyógyulásra adott ígéreteit illetően. Majd megkérte a betegeket, hogy jöjjenek előre. Tizenhét ember kért imádságot.

Az egyik ember, akiért Bill elsőként imádkozott, egy hetven éves asszony volt kötéssel a fején. Ezenkívül az orrán egy golflabda nagyságú daganat volt látható. Az asszony jobb kezét bal kezébe fogva Bill keze mélyvörössé változott és dagadni kezdett. Érezte a rezgéseket, melyek az asszonyból jöttek kezén keresztül a karján át egészen a szívéig. Megvizsgálta a kis fehér csomókat, melyek duzzadt, vörös kézfejen formálódtak. Olyan mintát alkottak, mint azok a csomók, amiket akkor látott, mikor Margie Morgan kezét megérintette. „Ez rák, ugye?” – kérdezte.

A nő egyetértett. Miután Bill imádkozott a gyógyulásáért Jézus Krisztus Nevében, a saját karjában érzett lüktetés megszűnt, a duzzadás eltűnt és karja visszatért normál állapotába. Bill kijelentette az ő gyógyulását, bár a rákos daganat még mindig kitüremkedett az orrán.

Aztán Bill egy idős emberhez lépett, aki erősen botjára támaszkodva bicegett előre. A férfi elmondta, hogy már sok éve rokkant. Amikor Bill megfogta a férfi kezét, nem volt rezgés; így Bill igényelte Isten ígétét a Jakab 5:14-15 szerint. – *„Beteg valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit; imádkozzanak érte, megkenve őt olajjal az Úr nevében: és a hit imája megmenti a beteget és az Úr felsegíti őt.”* Bill megérintette a férfi homlokát egy csepp oliva olajjal amint kérte Jézus Krisztust, hogy gyógyítsa meg. Mielőtt Bill befejezhette az imát, a férfi eldobta a botját és olyan fitten és jó erőben vonult el, mintha húsz évvel fiatalabb lenne. Felvéve az eldobott botot, Bill azt az emelvény fölötti keresztrúdra akasztotta.

Így ment tovább az este, egyik gyógyulás a másik után. Azon az estén két süket ember nyerte vissza hallását és egy vak visszanyerte látását. Persze, nem minden gyógyulás volt

látható; de mindenki, aki előrejött imáért azt állította, hogy valami természetfölötti történt vele, miután Bill imádkozott. A tömeg izgatottan tért haza.

Az efféle látványos csodák híre hamarosan elterjedt a városban és a következő este a sátor teltházas lett. Azt követő este még több székre volt szükség; és még akkor is volt, akinek állnia kellett. Az egy hétig tartó ébredési összejövettel további részében is ugyanez történt; a sátor túl kicsinek bizonyult ahhoz, hogy minden betérni vágyó elférjen benne. Azok, akik nem jutottak be, mégsem mentek haza. Megpróbáltak közel kerülni a nyílásokhoz, hogy hallják Billt prédikálni, remélve, hogy később talán esélyük lehet előrejönni imádságért.

És azok a gyógyulások! Bill még soha nem látott annyi gyógyulást és csodát történni egyetlen hét alatt. Emberek szabadultak meg kancsalságtól, ízületi gyulladástól, sérvtől, tüdőbajtól, cukorbetegségtől, szívbetegségtől, gyermekbénulástól, tumortól, ráktól, idegbetegségtől, gyomorpanaszoktól és sok egyébtől.

Ha valakinek betegsége volt, azt Bill a kezén lévő jelzés segítségével azonosította. Lassacskán kezdett egy alapvető képet kapni arról, hogy mit tud tenni a kezében lévő ajándék. Látszólag minden baktérium okozta betegség élete egy adott frekvencián rezeg. A bal karja testileg reagált azokra a rezgésekre. Legjobban a kézfején feltűnő fehér csomók érdekelték. A csomók mintája, úgy tűnt, minden betegségnél különböző volt. Ha megtanulja az egyes minták jelentését, képes lesz megállapítani bármilyen betegséget, amit démoni jelenlét okoz, legyen az baktérium, vagy vírus. Minden bizonnyal nagy gyakorlatra tett szert az idő múlásával.

Szombat este egy 93 éves férfit hoztak előre hosszú, fehér szakállal. Falába volt és üvegszeme, de imakérése a hallásáról szólt. Teljesen süket volt. Miután megkenték olajjal és imádkoztak érte Jézus Nevében, a férfi még egy suttogást is képes lett meghallani. Vasárnap este egy 65 éves színesbőrű szolgálot vezettek előre. Ez az ember 20 éve vak volt. Bill zseblámpával az arcába világított anélkül, hogy egy szemrebbenést is látott volna rajta. Imádkozott a férfiért, megkente őt olajjal és segítségül hívta az Úr Nevét. Majd Bill saját kezét tartotta a férfi arca elé és megkérdezte: „Látja a kezemet?”

A férfi megremegett izgalmaiban. „Igen! Igen, látok valamit. Homályos és elmosódott.”

„Az a kezem.” – mondta Bill. – „Tartsa rajta a szemét és szóljon, ha már nem látja!” Bill hátra sétált az emelvényen úgy, hogy kezét ugyanabban a helyzetben tartotta szemmagasságban. Amikor elérte az emelvény szélét úgy 12m távolságban, a férfi hirtelen felnézett és így kiáltott: „Dicsőség az Úrnak! Meg tudom számolni a lámpákat! És látom a keresztrudat, ami tartja őket.”

Hétfő reggel néhány szolgálo a városból eljött a Bill hotelszobájába, hogy megkérdezzék, nem folytatná-e a szolgálatokat még egy hétig. Bill azt mondta, majd imádkozik érte és tudatja velük. Amikor a szolgálók elmentek, Bill és Meda letérdeltek, hogy az kikérjék az Úr útmutatását. Miután egy ideig imádkoztak és mindkét hang elcsendesedett, Meda vezetést

érzett, hogy felolvasson a Bibliájából. Találomra kinyitotta valahol és olvasni kezdett az Ézsaiás 42. fejezetéből:

„Íme, az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel, lelkemet adtam őbelé, törvényt beszél a népeknek... Én, az Úr, hívtalak el igazságban és fogom kezedet, és megőrizlek, és népnek szövetségévé teszek, pogányoknak világosságává. Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlőcből kihozzad és a fogházból a sötétben ülőket.”

Bill úgy érezte, ez a válasz. Nem látott rabokat, akik megszabadultak a múlt hét folyamán, sőt vak szemek megnyílását? Felhívta a St. Louis-i szolgálókat és elmondta nekik, hogy még egy hétig folytatja az ébredési összejöveteleket.

Aznap este telt sáternak prédikált és hajnal egyig imádkozott a betegekért. A foglyok továbbra is szabadulást nyertek – arcüreg bajokból, epekőtől, mirigy bántalmakból, látási problémákból, magas vérnyomástól, ízületi gyulladásból és rákból. Úgy tűnt, semmi sem képes ellenállni az emberek Jézus Krisztus erejébe vetett hitének. Az egyik férfi karja 29 éve le volt bénulva. Miután imádkoztak érte, meg tudta lendíteni a feje fölött. Egy mozgássérült asszony, akit behoztak, saját lábán sétált ki. Egy férfi, akinek a jobb lábának csontjait gümőkór támadta meg, egykor beteg lábával sétált és dobantott anélkül, hogy bármi fájdalmat érzett volna. Egy kisbabát tartó asszony elmondása szerint a gyermek még soha nem nyitotta ki a szemét. Bill Jézus Nevében imádkozott és a kisbaba szemei megnyíltak.

Egyik este egy 11 éves kislány akit Evangeline Getty-nek hívtak előre hozott egy fiatalabb fiút, aki süket volt. Amikor Bill meghallgatta a történetét, arra kérte a lányt, hogy mondja el azt még egyszer mikrofonba. Evangeline elmondta, hogy Bobby szülei nem hittek Istenben. De ő igen és látta, mit tud tenni Isten. Ezért elhozta a barátját, Bobby-t az összejövetelre, hogy meggyógyulhasson. Bill megkenete Bobby-t olajjal és imádkozott érte Jézus nevében. Bobby hallása megjavult.

Nem ő volt az egyetlen süket gyermek, aki meggyógyult. Egyik este 12:30 körül, amint Bill épp készült, hogy bezárja az ima szolgálatot, egy férfi tört elő a sátor hátsó részéből kiáltozva: „Branham testvér, várjon! Még ne zárja be!” A férfi egy 12 éves lányt vezetett előre. Majd elmagyarázta: „Én egy szolgáló vagyok észak Illinois-ból. Néhány barátom felhívott és elmondták, hogyan válaszolja meg imáit a mi Úr Jézusunk. Egész nap vezettem, hogy eljöjjenek és imádkozzon a kislányomért. Életében egy hangot sem hallott. Süketen született.”

Megkenve a lányt egy csepp oliva olajjal, Bill tekintetét az égre emelve gyengéden imádkozott: „Kérlek, kedves Urunk, állítsd helyre ennek a gyermeknek a hallását Jézus Krisztus Nevében!”

A kislány felugrott, mintha megijedt volna. Kezeit a fülére téve odaszaladt édesapjához. Hallott!

Minden esti alkalom elején néhányan, akikért korábbi összejöveteleken imádkoztak előrejöttek, hogy bizonytságot tegyenek gyógyulásukról. Ezt tette az idős asszony is, akinek az orrán volt a rák. Még azon az éjszakán, hogy imádkoztak érte, a rák leesett és egy mélyedést hagyott azon a helyen, ahol előtte a daganat volt. Egy másik koros asszony megmutatta, hogy milyen jól mozogtak kezei, ecsetelve, miként voltak azok korábban két évig teljesen bénák és hasznavehetetlenek egy sikertelen műtét miatt. Egy férfi, aki előtte alig tudott mozogni reumás ízületi gyulladása miatt bemutatta, milyen szépen tudja mozgatni kezét, lábát. Egy fiatalabb hölgy elmondta, miként sérült meg a bal lába, s hogyan tört el lábfejének lábközépcsontja úgy, hogy kiállt a bőr alatt. Az orvosok semmit nem tudtak tenni érte. De 15 perccel azután, hogy Bill imádkozott érte, úgy érezte, hogy a lába nagyon fázik. Lenézett és megdöbbenve látta, hogy a duzzadás elmúlt és a csont visszament az eredeti helyére.

Az összejövetelek utolsó alkalmaira olyan sok ember zsúfolódott össze az emelvény körül, hogy imádságot kérjen, hogy Bill alig tudott mozogni egyik embertől a másikig. Sok nehézség árán végül sikerült mindenkiért imádkoznia, akik kérték, ez azonban azzal járt, hogy az alkalmak hajnal kettőig tartottak. Amikor esténként végzett, Bill olyan gyenge volt, hogy Daugherty tiszteletes segített neki kimenni az autóig. S e kimerítő munkát tetézendő, napközben Daugherty tiszteletes Billt házi hívásokhoz vitte imádkozni olyanokért, akik túl gyengék voltak, hogy elmenjenek az esti alkalmakra.

Végül befejeződött az első gyógyítási összejövetel sorozat és Bill még izgatottabbá vált jövőjét illetően. Elkezdte új szolgálatát és Isten megáldotta azt. Az elmúlt 11 napban Bill több mint 1000 embert érintett meg és hordozott imában. Foglyok szabadultak meg börtönükből – de ennek is ára volt. Testileg Bill teljesen kimerült. Mégis, elégedettséget érzett, mert tudta, hogy minden erejével azon volt, hogy előmozdítsa Krisztus ügyét. Sajnos, St. Louis-ban ezzel szokást teremtett és körútjai, még két alkalommal, teljesen agyonhajszolttá tették őt.

A Szerző magyarázata

AZON OLVASÓK SZÁMÁRA, akik e szöveg pontosságára kíváncsiak, a következő személyes megjegyzések hasznosak lehetnek.

Ami a stílust illeti, hasonlóképp az első részhez, melynek címe: *Egy fiú nélkülözésben*, a beszélgetések többsége a második részben is a felvételen rögzített, maga, William Branham által elmondott személyes bizonyságokon alapszik. Ezeket a történeteket az 1947 és 1965 között prédikált több mint 1100 prédikáció alkalmával mesélte el. Egyetlen kivétel a 23. fejezet (*Visszaküldi Magát*) elején található párbeszéd, ahol édesanyja, Ella emlékezeti Branham testvért gyermekkori látomására. Ebben az Ohio folyó fölött történő hídépítés alkalmával 16 ember zuhan le és leli halálát. Ez a beszélgetés az én saját feltételezésem. Azért írtam róla, hogy kifejezzem, mennyire ösztönzően hatott rá gyermekkori látomásának beteljesülése életének eme sötét időszakában. Az adatok és tények helyénvalóak: abban az időben Ella Branham vendégotthont üzemeltetett és legidősebb fia gyakran beugrott hozzá vacsorára; Ella feljegyezte fia gyermekkori látomását és megőrizte; a Clark Memorial Híd, ami Jeffersonville és Louisville között ível át az Ohio folyón, ebben az évben épült. (Bár számos híd köti össze ezt a két várost a folyón, de William Branham a Clark Memorial Hídra hívta fel barátjának, Pearry Green-nek figyelmét mondván, hogy az az a híd, amit régebben gyermekkori látomásában látott.)

Az elhívásával kapcsolatban, több mint 19 éves nemzetközi szolgálatát illetően, William Branham gyakran említést tett arról a májusi éjszakáról, 1946-ban, amikor az angyal találkozott vele a barlangjában és mintegy fél órán át beszélt hozzá. Beszélgetése az angyallal – melyről a 28. fejezetben írtam (*Az Angyal és a Barlang*) – összegzése mindannak, amit William Branham elmondott angyali látogatásáról sok éves szolgálata alatt. Így ez a párbeszéd egészében nem található meg egyetlen prédikációban sem.

Egy másik lényeges pont azon sarkalatos éjszakával kapcsolatban: legkorábbi szolgálataiban William Branham úgy mesélte, hogy egy régi, elhagyatott vadörkunyhóban volt, amikor az angyal megjelent. Mégis, Pearry Green-nek és még néhány embernek személyes beszélgetésben elmondta, hogy az angyal egy barlangban találkozott vele, mely nem messze volt a kunyhótól. Minden bizonnyal attól tartott, hogy ha nyilvánosságra jutna, hogy az angyallal a barlangjában találkozott, az emberek addig keresnék azt az erdőben, míg nyomára nem bukkannának. Mivel azonban azt a barlangot csendességre és imádkozásra használta, helyét titokban akarta tartani.

Egy alkalommal, azonban a felvételen is megemlítette, hogy az angyallal a barlangjában találkozott. „A Tűzoszlop” című prédikációjában, amelyet 1953. május 9-én prédikált az Arkansas állambeli Jonesboro-ban, William Branham azt mondta: „...amikor egy kicsi legényke voltam, a Szent Szellem szólt hozzám és azt mondta: 'Soha ne dohányozzál, igyál és

ne szennyezd be a testedet semmilyen módon. Lesz számodra egy munka, amikor idősebb leszel.’... Nos, egy este ott fenn, egy barlangban, a Green Mill-nél, Indianában megjelent nekem az Úr Angyala és azt mondta: ‘Imádkoznod kell a beteg emberekért,’ és elmondta nekem, mi fog történni. Azt mondta: ‘Ne félj. Veled leszek.’ Útra keltem, át az országon, le Jonesboro-n át és azt mondtam, amit ő mondott... és, hogy minek kell megtörténnie. És az úgy lett és egyenesen igazolva lett a világ minden táján.”

Végül, hadd álljon itt néhány saját gondolatom a kézen lévő jelről. Habár ez a jel egy természetfeletti ajándék volt, létezik egy természet szerinti megközelítése is. Amikor William Branham a bal kezével megfogta a beteg személy jobb kezét, a baktérium, vagy vírus **fizikai** reakciót hozott létre a kezében. Nem az érintése okozta a rezgéseket. A rezgések már jelen voltak a másik személyben, ezeket a betegség démoni élete okozta. Ezzel az ajándékkal William Branham képességet kapott arra, hogy megérezze ezeket a rezgéseket és megnézzze, hogyan változtatják el a kezét. Minden kór más módon volt hatással a kezére. A *Gyermekek a Pusztában* című, 1947. november 23-án elhangzott prédikációjában elmondta, hogy a keze „vérvörössé változott és fehér kiütések jelentek meg rajta **a betegségek szerint.**”

Kémiai tanulmányaim alapján tudom, hogy minden elem különböző frekvencián rezeg; azaz az elektronok állandó mozgásban vannak az atommagok körül. Mivel az atomok elektron szerkezete adja az anyag formáját, az anyag és a mozgás, bizonyos tekintetben, rokon értelmű kifejezések. Minden atom, minden molekula és ennek eredményeképp, minden élő szöveti sejt rezgésekből épül fel. Ebből következik, hogy a baktériumok és vírusok démoni eredetű élete szintén különböző frekvenciákon rezeg és alá van vetve az univerzum természeti törvényeinek.

Az életnek két oldala van – fizikai és szellemi. Ez nyilvánvaló bárki számára, aki megvizsgálja az élő szövet halálát. Lehet, hogy minden fizikai tulajdonság jelen van, de az élet eltűnt. Az élet, a szó legtisztább értelmében, tehát szellemi. Egy betegség démoni eredetű életének szintén megvan a fizikai és szellemi oldala. Habár az első jel nyilvánvalóvá tette egy betegség fizikai természetét olyan módon, hogy az emberek láthatták azt, csakis Jézus Krisztus szellemi ereje volt az, ami véget tudott vetni egy démoni életnek.

Ami az ajándék használatának elsajátítását illeti, tudom, hogy William Branham-nek szüksége volt tanulásra. Ezért történt, hogy amikor legelső alkalommal megfogta Margie Morgan kezét és megérezte a rezgéseket, nem tudta, mit jelentett. Meg kellett kérdezni a férjét, mi a problémája. Nem tudom, mennyi időt vehetett igénybe ez a tanulási folyamat. Talán csak rövid ideig tartott. Mégis, az elsajátítása alatt sem történt meg soha, hogy a megítélés hibázott volna. Ha nem ismert fel egy betegséget, megkérdezte. 1947-re, amikor a szolgálatokról először hangszalag készült, már nem kérdezte, hanem megmondta az embereknek, hogy mi a betegségük és soha nem tévedett.

Volt azonban ennek az ajándéknak egy szellemi dimenziója, ami meghaladja az emberi megértésünket. A barlangban, amikor az angyal először beszélt William Branham-nek az első

jelről, az angyal azt mondta: „Az Isteni kenet alatt ne próbáld a saját gondolataidat gondolni, megadatik majd neked, hogy mit kell mondanod.” Ezt nem lehet megmagyarázni, de az eredménye hallható minden egyes hangfelvételen, amely az ima-szolgálatain készült.

William Branham mindig hangsúlyozta, hogy az ajándéka senkit sem tudott meggyógyítani. Azonban, látni, hogy az ajándék 100 százalék pontossággal feltárja a betegségeket, elvégezte az emberekben, hogy hitük megerősödve eljusson arra a pontra, hogy elfogadják gyógyulásukat Jézus Krisztustól. A hit egy szellemi törvény. A hit ereje elérhető minden keresztény számára, aki használja azt. Hadd búcsúzzak ezzel a gondolattal: Ne úgy gondolj William Branham életére, mint történelem. Gondolj rá úgy, hogy mit használ az neked. Isten újból bemutatta az Ő erejét a nemzedékünknek! Engedd, hogy a te hited is felemelkedhessen arra a pontra, hogy bármit elvehess Istentől, amire szükséged van – megváltást, gyógyulást, kijelentést, bármi is az. Jézus azt mondja: „Kérjetelek és adatik nektek...”
